

FAPTELE LEGITIMEAZĂ CREDINȚA

Este minunat să fim din nou aici în seara aceasta. Nu știu cum de s-a aflat atât de repede că mă voi ruga pentru bolnavi, dar au venit cu toții ca să mă rog pentru ei și cred că dacă urmați călăuzirea Duhului Sfânt, totul va fi bine. Așa este cel mai bine, pentru că acesta este un Mesaj care nu greșește niciodată.

Astăzi am stat în camera mea și am așteptat trei buni prieteni ca să mergem împreună la masă. La micul dejun mâncasem puțin, deoarece nu știusem că vor plăti ei prânzul, iar acum se făcuse ora doisprezece, unu, două, și nu apăruse niciunul dintre ei... Poliția prinsese chiar atunci un răufăcător iar eu am stat și am privit la cele întâmplătoare, dar pe fratele Jack nu l-am văzut nicăieri. Mai târziu am aflat că de fapt nu m-a găsit pentru că i se comunicase greșit numărul camerei în care eram cazat, și el a sunat tot timpul la ușa greșită. Îi voi da altă dată ocazia să plătească pentru mine.

În schimb, mă bucur pentru că îi văd aici pe frații Tracy și Brown. Se pare că ne vom întoarce din nou în Arizona.

Zilele trecute, în timp ce traversam deșertul, i-am spus soției mele: „Aici a stat fratele Jack în spatele micuțului lui Chervolet.” Fratele Brown și el s-au certat cu privire la creația originală, dacă aceea a fost făcută în șase zile sau în șase milioane de ani. Aceasta a fost una bună. Oh, te gândești la zilele de odinioară și dorești să fii din nou tânăr și să ai viața înainte, deoarece când îmbătrânești nu mai rămân decât amintirile.

Au ajuns să se certe atât de tare, încât au ieșit afară și au luat o mână de pietre, și unul s-a dus în spatele unui stâlp, iar celălalt în spatele altuia, și au aruncat cu pietre unul spre altul cât au putut de tare, dar nu au putut s-o stabilească, zicând: „Te pot depăși.” Apoi au alergat pe stradă în jos; fratele Jack, un ins scund, iar fratele Young cu picioarele lui lungi. Nu am râs în viața mea așa bine!

Apoi, fratele Jack a intrat în mașină și și-a scos pantofii. Fratele Sharritt ne-a dat un sac plin cu portocale, iar el a curățat jumătate din ele, înainte de-a ajunge la Shreveport.

Totuși, zilele acelea au fost de aur. Da, domnule, ele sunt zile de aur. Știu că sună ca o glumă, hazliu, dar acesta este adevărul. Dar în timp ce deveniți bătrâni, există ceva în legătură cu aceasta și începeți să vă gândiți. Vă gândiți la zilele tinereții voastre, pe care ați dori să le trăiți din nou, dar așa cum îmbătrânim, toate devin doar fotografii. Eu sunt plin de bucurie că aceea a fost atât de curată, de sfântă și în părtășie frățescă, în dragoste și că mergem într-o Țară în care nu vom mai îmbătrâni niciodată. Da, în Țara aceea minunată în care nu vom îmbătrâni niciodată și nici nu vom muri.

Unul dintre frații noștri scumpi, fratele Lyle, a trecut deja în Țara aceea. De fiecare dată când vin la această platformă, mă gândesc la fratele Lyle. Aseară, m-am uitat și am văzut-o pe micuța Judi stând acolo, și inima mea a început să bată tare, gândindu-mă la ce a simțit ea. Știu ce am simțit când a murit tata... De altfel, noi toți trebuie să trecem prin școala suferinței ca să știm cum se simt ceilalți.

Văd acolo un prieten vechi, un predicator bătrân care se roagă de mulți ani pentru bolnavi. Este fratele Gerholtzer. Îl cunosc de zece ani, dar pronunț foarte greu numele germane. Fratele Tracy l-a întâlnit acolo, iar eu l-am cunoscut de vreo zece ani, și i-am zis: „Tu nu ai avut șase luni în zece ani.” Noi trăim într-o lume care trebuie să înceteze într-o zi.

În seara aceasta voi încerca să nu vă mai țin atât de mult ca aseară. Vreau să-mi termin povestea, să vă spun că mă gândeam să-i vorbesc bisericii despre Răpire. Care sunt condițiile, cum le văd în Scriptură, în ce situații va trebui să fie Biserica pentru Răpire, ce se va întâmpla chiar înainte de Răpire și cum se va întâmpla. Noi toți credem în Răpire, nu-i așa? Noi credem în Ea. Totuși, deodată Ceva mi-a zis: „Roagă-te pentru bolnavi, în seara aceasta.”

În seara aceasta am luat masa cu un frate mexican, care cred că este prezent aici împreună cu soția sa.

Cineva a venit și a mărturisit despre cele arătate anul trecut prin darul deosebirii, și m-am gândit să avem și în seara aceasta un rând de rugăciune de modă veche.

Pe atunci numerele de rugăciune erau împărțite de fratele Young Brown, un om sincer și cinstit care nu le-a împărțit niciodată pe bani. El a fost un om credincios și păstra întotdeauna ordinea în rândul de rugăciune. Voi știți că noi i-am prins pe unii făcând aceasta, dar fratele Young a fost tot timpul credincios. Îmi amintesc că obișnuia să stea, să ia numerele de rugăciune și să le aducă prin rând. Eu mă rugam pentru ei și erau vindecați pe loc, deoarece aveau o credință curată, neamestecată. Era suficient să se apropie și erau deja vindecați. În comparație cu acum, erau douăzeci de vindecări, față de una pe care o avem acum.

Unui frate, care este prezent în seara aceasta aici, i s-a spus prin darul deosebirii că are oreon în timp ce se afla în rândul de rugăciune. Doctorul îi spusese că după boala aceasta nu va mai avea copii, dar ei aveau un băiat și își doreau și o fetiță. Astfel, viziunea de la Domnul, i-a spus: „Vei primi fetița!, iar în seara aceasta ea este prezentă aici. Eu nu-l cunosc pe bărbat. Oh, iată bebelușul chiar aici! Ce copilă dulce! Aș vrea ca părinții ei să depună mărturie despre acest lucru. Poate va fi mâine sau cândva când vom avea serviciile noastre.

Mâine dimineață este dejunul oamenilor de afaceri. L-ați anunțat?... Este frumos.

Acum vom avea o lecție mică despre vindecarea divină. Câți cred în ea? Oh, când aveți o astfel de credință, va fi o seară minunată, deoarece vindecarea este numai pentru cei ce cred; este pentru cei credincioși.

Chiar când mi-am luat creionul și am început să scriu un text, a bătut Billy la ușă și a zis: „Tati?”

„Așteaptă puțin, că nu am terminat.”

„Dar te așteaptă fratele Jack”, a continuat el. Astfel, a trebuit să vin. Și pentru că nu am avut agrafă pentru hârtie, am prins-o cu o agrafă de păr de-a Medei. Când eram tânăr nu trebuia să fac aceasta, dar acum îmi este tot mai greu. Frate Jack, tu nu simți la fel? I-am spus și lui că am devenit foarte uituc, așa că de multe ori trebuie să stau să mă gândesc ce am vrut să spun.

„Numai atât de departe ai ajuns?”, m-a întrebat el

„Ei bine, nu-i destul?”

„Nu. Eu am sunat pe cineva și l-am întrebat: „Ce dorești?” Când mi-a spus aceasta, am crezut că fratele Jack glumește, dar după aceea am aflat că vorbea serios.

Totuși, chiar dacă suntem uituci, dorim ca faptele noastre să fie corecte pentru că toate sunt scrise într-o carte și vor fi auzite în ziua judecății.

Noi suntem ca o familie mare. Nu știu dacă avem și în seara aceasta legătura cu alte biserici locale din țară, așa cum s-a întâmplat cu mesajul de aseară. Cred că este doar adunarea locală de aici. Desigur, eu apreciez politețea voastră, pentru că ați stat în picioare... eu nu încerc să-l depășesc pe fratele Jack. El îmi spune întotdeauna: „Predică ce dorești”, așa că vin la platformă și predic o învățătură mică.

Eu nu sunt un visător, dar dimineața trecută am avut un vis în care am văzut un bărbat tânăr care încerca să se elibereze de lanțurile cu care era legat, iar cineva îmi spunea: „Oamenii aceia sunt îngrozitori. Să nu ai nici o legătură cu ei!”

Apoi am văzut că omul acela a reușit să se elibereze și m-am gândit: „Acum voi vedea ce face.” Dar acolo erau și alții care încercau să scape.

Acesta este numai un vis. Am mers mai departe l-am văzut pe fratele Roy Borders, un frate foarte bun, care trăiește în California. El nu arăta prea bine: ochii îi erau pe jumătate închiși și se părea că ceva asemănător cancerului vrea să-i acopere. Cineva încerca să mă tragă de lângă el, dar eu am strigat: „Frate Borders, ieși din starea aceasta în Numele lui Isus Hristos!”

Atunci el mi-a șoptit cu greu: „Frate Branham, pentru așa ceva este nevoie de mai mult, dar eu nu pot s-o prind. Nu pot s-o ajung.”

„O, frate Borders...” i-am răspuns. Eu îi iubesc.

Apoi cineva m-a tras la o parte și am văzut o femeie. Când eram doar un băiețel, cumpăram alimente și le duceam acasă la oameni. Femeia era doamna Fenton din Jeffersonville, cu care eu și soția mea suntem prieteni.

Ea m-a privit și mi-a zis: „Frate Branham, eliberează-ne de aici pentru că aceasta este o casă a iadului!”, după care a continuat: „Tu ai fost înțeleș greșit, Aceștia sunt oameni buni, dar...”

Am privit mai încolo și se părea că era o pivniță într-o groapă închisă cu gratii de fier, groase de opt sau zece țoli grosime. Acolo erau oameni care-și pierduseră mințile. Ei se zbăteau, dădeau din mâini și din picioare și se izbeau cu capul, iar femeia aceea plângea și striga: „Frate Branham, eliberează-i pe oamenii aceștia! Ajută-ne, căci suntem în necaz!” Eu o cunosc pe femeia aceea și cred că aparține la Biserica lui Hristos, sau la biserica creștină numită „Biserica fraților.”

Am privit în jur și am spus: „Aș vrea să vă pot ajuta.” Apoi m-am uitat la trupul

meu mic și slab, la gratiile acelea de fier și la oamenii sărmani aflați în acea pivniță. I-am privit, și ei se izbeau cu capetele de parcă nu erau normali, dar imediat după aceea am văzut ceva lumini licărind în jur. Am privit în sus și L-am văzut pe Domnul Isus cu curcubeul în jurul Lui. El stătea acolo, mă privea și a spus: „Eliberează-i pe oamenii aceștia!”, apoi a plecat.

M-am gândit: „Cum aș putea să-i eliberez, căci nu am destulă putere ca să rup gratiile acestea de fier?” dar în clipa următoare am spus: „Casă a iadului, eliberează-i pe oamenii aceștia în Numele Domnului Isus Hristos!”

Atunci totul s-a năruit: pietrele s-au prăbușit, gratiile au căzut, iar oamenii au alergat afară strigând de bucurie pentru că erau liberi.

Eu am strigat: „Frate Roy Borders, unde ești? Unde ești, căci Dumnezeu eliberează poporul Lui? Unde ești, frate Borders?” Eu m-am gândit la visul acesta.

Fratele Borders era cam speriat, doar știți cu toții profeția care a fost dată cu privire la Coasta de Vest.

Unul dintre bărbații care au fost de față când s-a întâmplat aceasta, este prezent în sală. El este predicator și era cât pe ce să-și piardă vederea. A venit la mine, acolo sus în munți, iar când mi s-a prezentat purta ochelari de soare. El avea ochelari colorați, sus pe munte.

Mi-a spus: „Frate Branham, eu sunt fratele McHughes și m-am ocupat de organizarea uneia din adunările tale din California.”

„Mă bucur să te cunosc, frate Hughes”, i-am răspuns eu.

În total erau cam douăzeci de bărbați veniți la vânătoare de mistreți tineri. Cu o zi înainte de a merge pe munte, vorbisem cu fratele Banks Wood, pe care-l cunoașteți. Am luat o piatră, am aruncat-o în sus și imediat după ce a căzut, am spus: „Așa vorbește Domnul! Urmează să se întâmple ceva!”

„Ce este, frate Branham?” m-a întrebat el, dar eu i-am răspuns: „Nu știu, dar vei vedea în următoarele douăzeci și patru de ore, fiindcă este stabilit să se întâmple ceva. Acela este un semn mare.”

În ziua următoare, la ora zece, am hotărât să ne retragem. Fiecare dintre noi aveam mistreții cu noi și eram gata de plecare. Fratele Mac Knelly și ceilalți frați împărțeau vânatul, iar fratele Borders și fratele Roy Roberson, unul din cei mai buni prieteni ai mei, stăteau lângă mine când fratele McHughes m-a întrebat: „Frate Branham, Îngerul Domnului ți se arată și când ești la vânătoare?”

„Da, frate McHughes, dar eu vin aici ca să mă odihnesc.”

„Bine, frate Branham, eu n-aș vrea să te obolesc...”

„Nu mă obosești,” am răspuns, dar în clipa aceea am văzut un doctor care îi examina ochiul. Fratele nu purta ochelari de soare pentru că soarele din Arizona era foarte puternic. M-am uitat la el și am auzit cum doctorul i-a spus: „Domnule, sunt deja foarte mulți ani de când îți tratez ochiul, dar aceasta este o alergie care în final va duce la pierderea ochiul. Ea îți mănâncă în spatele orbitei și nu poate fi oprită cu nimic.”

M-am întors spre fratele McHughes și i-am zis: „Ai vrut să mă întrebi în legătură cu ochiul tău bolnav, deoarece porți ochelari de soare din pricina ochiului bolnav.”

„Așa este”, a răspuns el.

În continuare i-am spus cum fusese consultat de doctor cu câteva zile în urmă și cum acesta îi spusese că își va pierde ochiul din cauza alergiei care se apropie tot mai mult de regiunea vederii. El o trata de doi ani, dar nu mai putea face nimic.

„Acesta este adevărul, frate Branham”, mi-a răspuns el, dar eu am continuat:

„Văd o femeie în vârstă, cu pielea mai închisă la culoare. Este originară din Arkansas și este mama ta. Ea îți arată piciorul bolnav de tromboză și îți spune: „Fiule, dacă-l întâlnești pe fratele Branham, spune-i să se roage și pentru piciorul meu.”

Când a auzit aceasta, bărbatul a strigat: „Oh, har divin!”

Vedenia a continuat și l-am văzut fără ochelari, așa că am spus: „Așa vorbește Domnul! Dumnezeu ți-a vindecat ochiul și o vindecă și pe mama ta.”

În prezența acelor bărbați, am pus mâna pe umărul fratelui Roy și am spus: „Frate Roy, ascundeți-vă repede pentru că se va întâmpla ceva.”

„Ce vrei să spui, frate Branham?” m-a întrebat el.

„Nu mai pune întrebări și ascundeți-vă repede!”

M-am întors, am luat lopata care era acolo și m-am îndepărtat repede de ei deoarece știam că va veni acolo unde eram eu.

În apropiere de prăpastia adâncă a venit din cer un foc, ca un vârtej, și s-a oprit chiar deasupra mea. Era atât de puternic că a cules pietrele de pe munte și a tăiat

vârfurile copacilor pe o rază de o sută de metri. Toți au fugit și încercau să intre sub camioane și orice altceva. Apoi a mers înapoi și s-a auzit un tunet puternic. A mers din nou în pomi și a venit jos. S-a repetat de trei ori. Când s-a terminat totul, frații au venit la mine și m-au întrebat: „Ce înseamnă aceasta?”

„Acesta a fost un semn de avertizare a judecății. În zilele următoare, un mare cutremur de pământ va lovi Vestul și nu va înceta până când California și Los Angeles, nu se vor scufunda în ocean.” Două zile mai târziu, Alaska a fost zguduită de un cutremur puternic.

Când am vorbit ultima dată în California, nu am știut ce s-a întâmplat până am ieșit pe stradă. Atunci El a spus despre California: „Capernaum, Capernaum, oraș numit cu nume de înger (Los Angeles), te-ai înălțat până la cer, dar vei fi aruncat jos în iad, căci dacă s-ar fi făcut în Sodoma aceste lucrări mărețe care s-au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi!”

În ultimele câteva zile, a fost vuiet mare și cutremure. În magazinul științific s-a relatat că apele oceanului sapă în subteran și trebuie să se scufunde. Vedeți, ei știu aceasta.

Vedeți, apa va ajunge până în Marea Salton, pentru că Los Angeles este condamnat pentru judecată. Vă spun aceste lucruri înainte de a se întâmpla ca să fiți pregătiți. Acestea nu sunt cuvintele mele și voi știți că El nu mi-a spus niciodată ceva ce nu s-a împlinit. Așa este. Voi puteți avea înregistrarea. Când se va întâmpla? Eu nu știu.

După ce am ieșit de la adunare, mi s-a spus ce am zis, iar eu am ascultat, am mers înapoi și am cercetat Scriptura. Știați că Isus a rostit aproape aceleași cuvinte împotriva Capernaumului, orașul care astăzi este pe fundul Mării Moarte? Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat imediat, ci cam o sută de ani mai târziu. Astăzi el este în mare. Dumnezeu care a nimicit Sodoma din cauza păcatelor ei, este același Dumnezeu care a scufundat Capernaumul în mare pentru păcatele lui, și

tot El va scufunda și Los Angeles-ul în ocean din pricina stricăciunii și a păcatelor din el.

Fratele Roy Borders este speriat de moarte. Eu nu știu ce înseamnă aceasta sau ce... Nu știu. Să ne rugăm.

Doamne, este foarte plăcut să mărturisești în fața unor astfel de ascultători. Noi Te credem și Te rugăm să ajuți necredinței noastre, deoarece suntem conștienți că ne îndreptăm spre sfârșitul lumii. Nu știm când se va întâmpla aceasta, dar într-una din aceste zile, va avea loc răpirea tainică a Miresei, noi vom fi răpiți, luați sus cu El. Pregătește inimile noastre, Doamne.

Pe aceste paturi de campanie stau multe persoane, bărbați și femei, legați de vrăjmaș. Poate sunt și oameni care vor muri de infarct, dacă nu-i atingi Tu, iar alții sunt mâncați de cancer.

O, Tată, Tu cunoști inima fiecăruia și știi dacă este adevărat sau nu. Noi spunem aceste lucruri pentru că știm că Tu le-ai făcut, știm că puterea Ta cea mare i-a eliberat pe mulți. Noi suntem martori la aceasta chiar dacă ei încearcă să ne spună că aceste lucruri nu se mai repetă. Dar ele se întâmplă, Doamne, iar noi suntem martorii lor.

Doamne, în seara aceasta Te rog să zidești credința în inimile acestor oameni, astfel ca fiecare din ei să plece de aici eliberat sau vindecat. Fă-o în felul Tău simplu, Doamne, în timp ce încercăm să învățăm din Cuvântul Tău. Fie ca Duhul Sfânt să ia toate înțelegerile greșite și să le corecteze în inimile oamenilor, să le facă adevărate... ca El Însuși să poată înnopta în inima fiecărui credincios de aici, pentru că suntem aici pentru scopul acesta. Fă ca cei ce nu sunt salvați, să fie pregătiți acum, când ușa harului este încă deschisă, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Cineva m-a anunțat că s-a făcut o ofertă pentru mine. Nu era nevoie să faceți aceasta. Odată, cei din Calgary, Canada, au adunat o ofertă de câteva mii de dolari. În vremea aceea aveam numai două camere vechi în care locuim împreună cu copiii și trebuia să atârnăm pături la ușă ca să nu facă aprindere de plămâni. Soția mea își amintește de zilele acelea. Fratele Jack a venit și mi-a spus: „Frate Branham, nu este corect să trăiești în condițiile acestea.” și mi-a dat banii, dar eu i-am răspuns: Oh, ia-i înapoi frate Jack. ”

„Cum să facem aceasta?” Astfel, am cumpărat casa pentru slava și onoarea lui Dumnezeu. Am luat-o ca un dar de dragoste din partea fraților, pentru oameni.

Apoi m-am gândit că nu este corect, pentru că nu am adus nimic în lumea aceasta și cu siguranță nu voi duce nimic din ea. Astfel, am trecut casa pe numele bisericii, iar când îmi voi termina slujba, poate locui un alt slujitor acolo, dacă timpul o va mai permite. Vedeți? Astfel, vă mulțumesc, prieteni, și doresc ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru aceasta.

Înainte de a ne ruga pentru bolnavi, aș vrea să citim și să învățăm puțin din **Iacov 2.21-23**. Ne gândim și la cei ce au plecat misionari în Thailanda, sora Anna Jean și fratele Don. Unde? În Bangkok.

Sunt atâtea lucruri la care te gândești ziua și pe care vrei să le amintești înaintea oamenilor seara, dar când suntem aici uităm de restul.

Să ne întoarcem la textul nostru:

„Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?”

Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a

fost făcută desăvârșită.

Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu.”

Țineți Bibliile la îndemână pentru că vrem să citim și alte texte și să ne referim la ele. Tema mea este: **Faptele sunt exprimarea credinței**, pentru că faptele sunt acelea care dovedesc că credința ne-a cuprins inima. Vedeți? Am ales tema aceasta deoarece cred că poate să ne ajute să înțelegem. Ascultați deci cu atenție pentru că o vom lua ca într-o lecție de școală duminicală.

În învățătura lui, Iacov se referă la textul din **Geneza 22.1-12**, adică la ceea ce este scris despre Avraam:

„După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, și i-a zis: „Avraam!” „Iată-mă”, a răspuns el.

Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.” (Vedeți, El nici nu i-a spus unde să meargă. Tu doar mergi înainte când Dumnezeu vorbește, mergi, te duci înainte. Vedeți?)

Avraam s-a suit dis de dimineață, a pus șaua pe măgar, și a luat cu el două slugi și pe fiul său Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot, și a pornit spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu.

A treia zi, Avraam a ridicat ochii și a văzut locul de departe.

Și Avraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne

vom duce până colo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi.”

Acum, el avea în minte că va merge sus să-și junghie propriul lui fiu, pentru că așa i-a spus Dumnezeu. Dar priviți la Scriptură. El a spus: ... *Eu și băiatul vom merge acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi.* (El și băiatul).

„Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus pe spinarea fiului său Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună.

Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”

„Fiule”, a răspuns Avraam: „Dumnezeu însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot.” Și au mers împreună înainte.

Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnului.

Apoi Avraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să își înjunghie fiul.

Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraam! Avraam!” „Iată-mă!” a răspuns el.

Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” Ce lucrare!

Iacov vorbește despre justificarea lui Avraam prin fapte, dar Pavel justifică totul prin credință. Astfel, în **Romani 4.1-4** citim:

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte (Vă amintiți că noi am luat aseară cuvântul „Neprihănit”), ***are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.***

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui nu i se socotește ca un har, ci ceva datorat.”

Pavel se referă aici la ceea ce a văzut Dumnezeu în Avraam.

Să mai citim și din **Geneza 15.5-6**:

„Și după ce l-a scos afară, i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.”

Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”

Deci, ambii bărbați au vorbit despre credință: Pavel ne arată neprihănirea lui Avraam prin ceea ce vedea Dumnezeu în el, iar Iacov ne descrie neprihănirea lui Avraam prin ceea ce vedeau oamenii în el.

Iacov justifică neprihănirea prin fapte, „El este neprihănit prin faptele lui”, iar Pavel mărturisește că „El este neprihănit prin credință.”

Vedeți, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu; aceasta a văzut Dumnezeu în el, că L-a crezut, dar după aceea, s-a dus să acționeze ca și cum era deja făcută, aceasta fiind ceea ce a văzut omul în el.

La fel este și cu noi. Faptele noastre scot în evidență credința pe care o avem; dar dacă ne este frică să procedăm conform credinței pe care o avem, înseamnă că nu Îl credem. Vedeți, voi trebuie să Îl credeți.

Faptele lui Avraam exprimau credința lui în făgăduința lui Dumnezeu. Vedeți, el avea aproape o sută de ani, iar Sara era cu zece ani mai tânără. Amândoi erau bătrâni și nu mai puteau avea copii. Deși au trăit împreună ca soț și soție de când erau tineri, ei nu aveau copii, dar Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam pe când avea șaptezeci și cinci de ani, iar Sara, șaiszeci și cinci și i-a spus: „*Vei avea un fiu.*” El nu s-a îndoit, ci a crezut făgăduința lui Dumnezeu și s-a pregătit pentru primirea fiului promis. Vedeți, Dumnezeu i-a văzut credința, iar oamenii au văzut faptele care mărturiseau credința lui. Același lucru se repetă în seara aceasta, deoarece și cu noi este la fel. El a primit o descoperire și pentru că i s-a descoperit, a crezut și a acționat ca și cum totul s-ar fi împlinit deja.

Aș vrea să ne adâncim puțin în gândul acesta pentru că uneori Îl înțelegem greșit. Oamenii încearcă să lucreze după îndemnul firii și al simțurilor, dar nu merge așa.

Eu și fratele Gerholtzer am văzut multe pe terenul acesta; am văzut lucruri pro și contra; am văzut rugăciunea pentru bolnavii din toată lumea și deznădejdea oamenilor; i-am văzut pe cei ce strigă: „Aleluia!” din toate părțile și am învățat din toate acestea. Pe când eram tineri și am început să predicăm, eram de parcă învățam să înotăm, frate Gerholtzer. Frații mai bătrâni își amintesc că pe atunci aveam foarte multe vedenii și-mi era greu să mă reculeg, de aceea trebuia să fiu condus acasă.

Îmi amintesc o seară pe care n-o voi uita niciodată. Eram la San Jose și un frate a venit să mă trezească. Nu mai dormisem de câteva zile, așa că nici nu am știut că vorbesc cu el, dar mi-a povestit că am început să plâng și am spus: „Mă duc acasă.” Vedeți?

„Nu poți merge acasă, pentru că trebuie să vii în adunare”, mi-a răspuns el, dar eu i-am replicat:

„În câteva minute sunt gata să plec acasă.”

Vedeți, eram atât de cuprins de toate aceste lucruri încât, deși eram tânăr, parcă trăiam într-o altă lume.

Când înveți să înoți, plescăi prin apă, dar când ajungi pe partea cealaltă a bazinului, poți spune: „Am reușit!” Vedeți? După ce știi să înoți, lovirea este mai plină de har și nu te va epuiza așa de tare. Aceasta înseamnă că mai întâi trebuie să învățați cum se face orice lucru și apoi va fi ușor. Vedeți?

Un copil cade de multe ori până învață să meargă, dar cineva care știe să meargă, un atlet, străbate fără nici o greutate același drum.

Așa se întâmplă cu predicarea vindecării divine și cu celelalte lucruri. În timp ce mergeți înainte, voi începeți să învățați. Dacă nu învățați, este ceva greșit. Voi trebuie să învățați cum să-L primiți pe Dumnezeu și ce înseamnă El în realitate.

Uneori ne permitem să spunem: „Ei bine, individul acela nu are suficientă credință, acela nu face aceasta și aceea”, dar există un motiv pentru aceasta. Uneori este un păcat nemărturisit, așa că puteți turna un galon de ulei și să strigați până răgușiți, pentru că diavolul nu va pleca. Nu, domnule! Voi trebuie să mărturisiți totul. Aceasta face darul deosebirii. El spune: „Du-te și pune aceasta în ordine,

scoate-o afară”, dar oamenii nu prea vor să facă aceasta.

Apoi restul devin nerăbdători și spun: „Ah, nu voi ajunge niciodată să se roage pentru mine! Dar noi vrem să găsim acum o cale... ce se întâmplă chiar la baza vindecării divine.

Cum este cu darul? Așa cum am spus și aseară, un dar este minunat, dar voi nu vă puteți baza destinația veșnică pe daruri. Nu puteți face dintr-un lucru minor, unul major, iar darul este un lucru minor. Satan poate imita orice dar pe care-l are Dumnezeu; poate face exact ca El, de aceea trebuie să fim foarte atenți.

Așa cum spun uneori despre strigare. Eu am văzut demoni strigând și vorbind în limbi. Sigur, el o imită. Acea nu este originală, dar o imită, o face să arate ca și cum ar fi adevărată, iar oamenii care nu au deosebirea, spun că este adevărată, deși nu este adevărată, spun că minciuna este adevăr.

Același lucru este valabil și pentru vindecarea divină. Unii cred că este doar un hocus-pocus sau ceva de felul acesta, dar nu este așa. Aici este vorba de o credință adevărată și neamestecată în ceea ce spune Dumnezeu că este adevărat. Pe aceasta suntem ancorați noi și nu ne poate mișca nimic. Ea va sta acolo. Credința este o descoperire de la Dumnezeu. Da, credința este o descoperire. Vreau să ne oprim puțin la aceasta. Ea este o descoperire. v-a descoperit-o prin harul Lui. Voi nu ați făcut nimic; nu voi v-ați zidit în credință, ci v-a fost dăruită prin harul lui Dumnezeu. El v-a descoperit-o, de aceea credința este o descoperire, iar Biserica lui Dumnezeu este zidită pe descoperire.

Cu puțin timp în urmă, un predicator baptist mi-a spus: „Eu nu pot accepta descoperirea!”

„Atunci nu poți accepta Biblia și nu-L poți accepta pe Hristos, pentru că El este descoperirea lui Dumnezeu. El este Dumnezeu descoperit în trup.” De aceea, toată

Biserica este zidită pe descoperirea divină.

Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” „Unii zic că ești Ilie, Moise sau unul din profeți.”

„Dar voi cine ziceți că Sunt?”

Simon Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” (Matei 16.13-16).

Biserica romano-catolică spune: „El vorbea la Petru: „Pe această piatră voi zidi Biserica mea”.”

Protestanții zic: „El Și-a zidit Biserica pe Sine Însuși!” Acum, ei pot fi corecți, dar pentru mine ambele păreri sunt greșite, deoarece aici este vorba despre descoperirea duhovnicească cu privire la Cine este El. „Nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” (v. 17). El ți-a descoperit aceasta... „Și pe această **piatră** (pe descoperirea dumnezeiască cu privire la cine Sunt Eu, adică Cuvântul), voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.” (v. 18). El arăta că porțile iadului vor fi împotriva Ei.

„Prin credință (prin descoperire) a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.” (Evrei 11.4). Dumnezeu a mărturisit că el era neprihănit. Cum s-a întâmplat aceasta? Prin credință, prin descoperire. Prin descoperire, Abel a adus o jertfă plăcută lui Dumnezeu. El a primit descoperirea că nu fructele câmpului, ci sângele face ispășirea.

Astfel, unii oameni pot crede, iar alții nu; unii încearcă și se fac că cred.

Vedeți, într-o adunare mare sunt tot felul de oameni, iar în rândul de rugăciune vin unii care fac totul pentru a crede, care încearcă să cuprindă credința de la sine, în timp ce alții nu cred deloc, iar alora credința le este dată prin har. Aici este deosebirea, aceasta se întâmplă. Aici este descoperirea adevărată, pentru că credința este o descoperire de la Dumnezeu. Vedeți, mai întâi este nevoie să fie descoperită.

Isus a spus cât se poate de clar: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.*” (Ioan 6.44). Este nevoie de descoperire. Ar trebui să citiți aceasta. Este Ioan 6.44-46.

Ei nu au știut Cine era El. Astfel, unii credeau că El este un om obișnuit, iar alții, asemenea multor oameni de astăzi, spuneau că ar fi un profet oarecare. Dar El era Profetul. Arăta ca un om obișnuit, dar era mai mult decât atât.

Cum am spus deja aseară... Când citiți cartea, poate că la început veți vedea o micuță confuzie, pentru că am vorbit despre cele două Cărți ale Vieții, dar de fapt este aceeași Carte, doar că una dintre ele era nașterea voastră naturală, iar cealaltă este nașterea voastră spirituală. Una conduce la cealaltă, ca și un pai de grâu. Dacă vorbiți cu mine, vorbiți cu mine ca și cu o persoană vie, dar există o parte din mine, o persoană, care trebuie să piară. Aceea este Cartea din care poate fi șters numele, dar numele celor aleși nu poate fi șters niciodată, pentru că a existat acolo din totdeauna și a fost stabilit pentru veșnicie. Toate aceste probleme le veți găsi în carte și nu veți mai fi confuzi. Așa este. Fratele Vayle, care se ocupă de partea gramaticală, mi-a amintit acest lucru astăzi, iar eu am spus: „Este corect.”

Bapțiștii cred că există două cărți separate. Într-un fel sunt două cărți separate, dar în alt fel, nu sunt două cărți separate. Vedeți, eu sunt alcătuit din trei părți diferite: trup, suflet și duh, dar sunt o singură ființă.

Există o singură Carte reală a vieții. O plantă de grâu trece prin mai multe faze:

tulpina nu este spicul, iar spicul nu este bobul de grâu. Dar ca plantă, ea este grâu. Bobul vine la urmă, restul fiind doar purtătorii și trebuie să piară.

Când citim într-un singur loc, s-ar părea că numele nostru poate fi scos afară din Cartea Vieții Mielului, dar în alt loc vedeți că nu se poate. Prin descoperirea adusă, prin descoperirea celor șapte Peceți, toate aceste lucruri sunt lămurite. De ce este atât de greu pentru unii oameni? Pentru că nu-L pot crede.

Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...*” și: „*Și toți acei pe care Mi i-a dat Tatăl, vor ajunge la Mine.*”(Ioan 6.44+37). Nimeni nu poate înțelege în cine este El sau cum este aceasta, decât dacă vă este descoperit prin descoperirea lui Dumnezeu. Astfel, credința voastră este ancorată în El și acționați conform acestei credințe, pentru că vedem clar că Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos, și numai cei care au fost rânduiți mai înainte de Dumnezeu să vadă, o vor vedea.

Deci, „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...*” și: „*Și toți acei pe care Mi i-a dat Tatăl, vor ajunge la Mine.*” Ei o vor recunoaște. Niciun alt om nu o poate face, indiferent cât este de bun. Este nevoie de descoperire, pentru că numai atunci vei vedea cine este Isus Hristos.

Planul Său făcut mai dinainte va decurge fără schimbări. Așa cum este pregătit pământul pentru semănat, la fel trebuie să cadă Sămânța, Cuvântul lui Dumnezeu într-un pământ pregătit dinainte. Dar dacă nu ați semănat sămânța în pământ, ci numai ați aruncat-o pe pământ, o vor mânca păsările. Dacă o aruncați între spini și pălămidă, va fi sufocată foarte repede. Așa spune pilda spusă de Isus. Așa cum pământul trebuie pregătit pentru semănat, Dumnezeu ne pregătește inima prin harul Său suveran. El v-a pregătit deja înainte de întemeierea lumii, să-L primiți în această epocă. El v-a cunoscut prin cunoștința Sa mai dinainte și v-a rânduit la Viață veșnică; v-a cunoscut, de aceea v-a pregătit.

De aceea ați ieșit afară din toate încurcăturile și v-ați așezat unde sunteți acum;

Dumnezeu vă conducea la locul unde v-a rânduit să fiți. Dacă pământul nu este pregătit, sămânța nu poate încolți. Motivul pentru care predicăm această Evanghelie, este ca să semănăm sămânța credinței. Noi vedem toate acestea prin deosebirea Domnului și astfel recunoaștem ce se întâmplă pentru că toate darurile despre care relatează Biblia sunt lucrătoare. Dar când lucrează oamenii, ei pot striga: „Aleluia, eu cred!” Ei vin sus și apoi se văd descurajați. Vedeți, pământul trebuie rânduit mai dinainte. Atunci știți când este atins de El.

Așa cum am povestit aseară despre puiul de vultur care a auzit strigătul mamei sale. Era o mare deosebire între cotcodăcitul găinii și strigătul vulturului. Vedeți, el era vultur din ou. El nu a devenit atunci vultur, ci a fost întotdeauna un vultur. Și un creștin a fost creștin întotdeauna. Voi ați fost despărțiți de Dumnezeu datorită căderii în păcat a primilor părinți, Adam și Eva, deci ați devenit păcătoși prin natură. Nu ați vrut să fiți așa, iar când ați auzit Evanghelia ați crezut pentru că credința vine prin auzire; descoperirea vine prin auzire, pentru că în interiorul vostru există ceva mic.

Poate omul care stă lângă voi, spune: „Eu nu pot crede astfel de prostii! Nonsens! Nu cred așa ceva, nu este nimic de ea!”

La fel s-a întâmplat la Rusalii. Oamenii râdeau și spuneau: „*Oamenii aceștia sunt plini de must!*” Era ceva prea puternic pentru ei. Ce se întâmplase? Dumnezeu Însuși Se descoperise în mod individual, așa că în timp ce unii râdeau, alții se bucurau și-L laudau pe Domnul. Era o descoperire personală, credința, credința descoperită. Dacă nu ar fi fost credința, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Semințele trebuie să aibă pământul pregătit mai întâi.

„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Dacă vreți, puteți citi Romani 8.30 și Efeseni 1.3-5. Nu este nici o confuzie. Aceasta este ceea ce credem. Priviți numai la Sfânta Scriptură, fiindcă

totul se întâmplă exact cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi vedem respingerea mesajului, dar nu este aceasta exact ceea ce spune Scriptura? Toate lucrurile sunt rânduite de Dumnezeu.

Oh, aceasta ar trebui să vă facă să umblați fericiți. Necazul este că deosebirea dintre primii creștini și cei din zilele noastre este foarte mare. Ei posedau în inimă descoperirea adevărată a lui Isus Hristos, Emanuel care locuia în inimile lor, iar aceasta îi făcea să fie duri. Dar oamenii de astăzi sunt nepăsători față de cei din denomițiuni și spun: „Oh, ei nu au descoperirea! Veniți cu noi!” Voi vă bazați pe descoperirea lor, dar dacă acea descoperire nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu, este greșită. Acest lucru este valabil pentru mine și pentru oricare altul. Acolo vine dovada. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune ce este corect și ce este greșit, și fiecare sămânță trebuie să aibă pământul ei. Desigur.

„De aceea, pe toți acei pe care El i-a cunoscut mai dinainte...” Vedeți, El știa deja ce urma să se întâmple, de aceea a putut să-i cheme pe cei ce au fost cunoscuți mai dinainte.

Vorbind despre sămânță, Isus a spus: *„O parte a căzut pe stânci și altele în teren amestecat.”* Acolo nu putea crește, dar câteva semințe au căzut în pământul bun care fusese deja pregătit pentru ele.

Toți bărbații de acolo sunt ca un pui. El încearcă să facă una și alta, dar după un timp vine un Strigăt din cer, iar el îl recunoaște foarte repede: *„Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu!”* Vedeți, el îl cunoaște pentru că în inima lui este Ceva care i-a spus și i-a descoperit despre El.

Profetul Isaia a zis: *„Fecioara va rămânea însărcinată.”* Ce anunț ciudat! Cum era posibil ca un om normal să spună așa ceva? Niciodată nu s-a mai auzit ca o fecioară să fie însărcinată, dar acum profetul spunea: *„O fecioară va naște...”* El nu s-a îngrijorat cu privire la acele cuvinte, ci le-a spus pur și simplu. Cum se va întâmpla? Nu era treaba lui. El trebuia să spună doar ce spusese Dumnezeu că va

face. Dumnezeu îi descoperise acest lucru într-o vedenie și s-a împlinit întocmai.

Același Dumnezeu mi-a spus că această pereche, care nu putea să mai aibă copii, va primi o fetiță. Și nu numai pentru ei, ci și pentru alții s-au spus lucruri care păreau ciudate, mai ales că în multe cazuri doctorii spusese că așa ceva este imposibil. Dar când Dumnezeu spune: „Se va întâmpla!” depinde doar de felul pământului în care va cădea Cuvântul. Vedeți, profetul s-a ridicat și Cuvântul Lui a ieșit.

Dumnezeu a spus în Geneza 1: *„Să fie lumină! Să fie aceasta. Să fie aceea”* Ceea ce a exprimat s-a împlinit întocmai. *„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”* (Geneza 1.27). Și acolo nu era încă nimic pe pământ. Apoi, în Geneza 2, după ce a fost creat totul, nu era încă nici un om care să lucreze pământul. Dar ce era? Cuvântul Lui, El îl vorbea. Și când L-a vorbit, El a spus: *„Să fie lumină!”*, poate nu a fost lumină timp de opt sute de ani, dar El a spus-o! Când El a spus să crească palmieri și stejari, semințele erau deja acolo sub apă și au apărut la vremea lor, la timpul hotărât. Așa este. Nu putea da greș pentru că era Cuvântul lui Dumnezeu, iar când El exprimă ceva, acel Cuvânt nu mai poate greși.

Într-o zi, Dumnezeu a vorbit cu un bărbat, față în față, dar în timpul lui Moise le-a vorbit din Stâlpul de Foc. Și ei au zis: *„Să ne vorbească Moise. Să nu ne vorbească Dumnezeu, fiindcă vom pieri.”*

Astfel, Dumnezeu a spus: *„Nu voi mai vorbi în auzul poporului, ci le voi ridica un profet,”* iar de atunci a procedat întotdeauna așa.

Profetul vorbește sub inspirație. El nu stă să se gândească: *„Un moment! Dacă spun aceasta, oamenii mă vor considera nebun.”* Vedeți, aceasta ar fi intelectul lui, l-ar asculta pe Satan, așa cum a făcut Eva.

Dacă doctorul vă spune că nu vă veți mai face bine, sau că nu mai puteți face una sau alta, iar voi îl ascultați, înseamnă că sămânța nu va cădea niciodată într-un pământ roditor ca să vă fie de folos. Nu poate. Dar dacă puneți toate acestea deoparte, sămânța va cădea într-un pământ bun și nimeni nu o va putea smulge de acolo.

Indiferent cât va dura, aceasta se va întâmpla. El a spus: „*Fecioara va rămâne însărcinată.*” Știați că au trecut opt sute de ani până când s-a împlinit această profeție? Dumnezeu a cunoscut-o pe fecioara aceasta mai dinainte; a știut cine va fi ea, cum se va născă și unde va cădea sămânța. Credeți aceasta? Sigur, El a știut! Această minune avea să se înlăptuiască printr-un pântec natural. Dumnezeu a știut această taină și a descoperit-o profetului Său care a fost credincios și a vorbit Cuvântul. El l-a exprimat fără să se gândească cum se va întâmpla; nu a încercat niciodată să raționeze referitor la aceasta.

Nu încercați să raționați... Cum ar fi dacă omul acesta, femeia aceasta sau bărbatul care stă aici, ar încerca să raționeze: „Am fost olog în toți anii aceștia, iar doctorul spune că nu există nicio șansă!”? Ei bine, aceasta ar putea fi adevărat după cât poate judeca el sau ea, dar dacă intervine Dumnezeu cu harul Său, nu un predicator sau altcineva, ci Dumnezeu care pune descoperirea în inimă și smulge afară aceste buruieni, vei fi sănătos. Atunci nu mai există nimic să vă poată ține pe loc și sunteți vindecați. Dar până când se întâmplă aceasta, veți rămâne cu spusele doctorului. Este nevoie să primiți o descoperire; este nevoie ca Dumnezeu să vi se descopere prin harul Său.

Dumnezeu cunoștea femeia la care venea El, iar în inima lui Isaia n-a existat nici o îndoială cu privire la aceasta. El nu a spus: „O clipă, Doamne, ce mi-ai spus? Va naște o fecioară? Oh, Tată, așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată!” ci a zis imediat: „O fecioară va rămâne însărcinată.” Corect.

Vedeți, Maria a întrebat: „*Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?*” (Luca 1.34). Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Dacă ar fi spus: „Cum voi avea copilul acesta, pentru că eu nu știu de bărbat? Așa ceva nu este

posibil! Oh, Îngerule, cu siguranță te-ai înșelat. Biserica mea învață că zilele minunilor au trecut!", Cuvântul lui Dumnezeu nu ar fi căzut niciodată pe un astfel de pământ. Dar Maria nu a pus nimic sub semnul întrebării, nu a avut nici o îndoială cu privire la ceea ce i s-a spus, ci a zis: „Cum se poate aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat.”

Îngerul i-a spus: *„Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui preaînalt te va umbri. Așa se va întâmpla.”*

„Iată roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!” (Luca 1.38). Vedeți, ea a crezut și astfel minunea s-a împlinit.

Când Dumnezeu a pus Cuvântul Său în inima lui Isaia, prin descoperire, Acesta a căzut într-un pământ bun, pentru că el era un profet și nu a dat nimic pe înțelepciunea omenească, nici pe inteligență. El nu dorea să fie cu vază în lume, ci era un canal curat de transmisie, al lui Dumnezeu, și Dumnezeu vorbea, și el vorbea. Aceasta era tot. Pe Isaia nu-l interesa dacă cineva era rănit sau nu, nici dacă ceea ce spunea părea nebunie sau nu, pentru că Cel ce vorbea era Dumnezeu, nu omul.

Astfel, Cuvântul vorbit a devenit Sămânța care trebuia să cadă undeva. Vedeți? Când Dumnezeu vorbește, trebuie să fie un pântec destinat pentru Ea în care să cadă. El a spus: *„Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede.”* și: *„Adevărat vă spun că dacă spuneți acestui munte: „Ridică-te și aruncă-te în mare!” și dacă nu vă îndoiiți în inima voastră, puteți avea ceea ce ați zis.”* (Marcu 9.23; 11.23). Vedeți, făgăduința trebuie să se îplinească. Așa este.

Noi aflăm că Isaia L-a vorbit aici.

Fecioara Maria era pregătită să primească făgăduința și a rămas însărcinată fără să se întineze. Pământul era pregătit și ales prin cunoștința mai dinainte a lui

Dumnezeu. Când Dumnezeu a spus: „*Fecioara să rămână însărcinată...*” El a cunoscut-o mai dinainte și îi știa și numele. Numele ei era trecut deja în Cartea Vieții în cer, dar acest lucru s-a adevărit la vremea potrivită.

Oamenii au văzut prin fapte ceea ce fusese făgăduit. Apoi privim înapoi și spunem: „Da, s-a împlinit!” pentru că vedem făgăduința împlinită.

Faptele lui Noe dovedeau oamenilor cât de puternic era ancorată credința lui în promisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeu I s-a arătat lui Noe și i-a spus: „Va ploua. Voi distruge pământul prin apă.” Acest lucru părea imposibil, deoarece până atunci nu mai plouase niciodată. Totuși, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Construiește o corabie după dimensiunile pe care ți le voi da Eu”, iar Noe, fiind un tâmplar, a început să lucreze. A tăiat scânduri și a pus smoolă în lemnul de gofer, așa cum l-a învățat Dumnezeu. Puteți să vă imaginați ce spuneau oamenii despre el?

„Omul acesta și-a pierdut mințile. Spune că va ploua din cer, însă acolo nu este nici un strop de apă!” Dar Noe nu și-a făcut griji pentru aceasta, ci faptele lui dovedeau în fața oamenilor credința pe care o avea în făgăduința lui Dumnezeu.

Din pricina aceasta se desparte creștinul adevărat de orice lucru în afară de Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent ce spun sau ce cred oamenii. El se desparte de tot. Dar dacă este doar un creștin prefăcut, faptele îl vor da de gol în curând, pentru că va cădea înapoi și va aluneca în diferite extreme încercând tot felul de lucruri. El va arăta ce este cu adevărat. Dar dacă este original, dacă Cuvântul Domnului s-a odihnit în el, atunci Acela va rodi soiul Lui, și-l veți vedea pregătit pentru ceasul cel mare. Așa s-a întâmplat cu Noe.

Moise a venit doar cu un toiag în mână, pentru a scoate poporul din robia lui Faraon. Biblia spune că el era pregătit și învățat în toată înțelepciunea Egiptului; era atât de înțelept încât putea să-i învețe știința lor, pentru că o cunoștea foarte bine. El nu avea nevoie să se țină de învățătura lui. Acum imaginați-vă un om aflat afară, în pustie, care posedă toată înțelepciunea vremii, căruia i se arată

Dumnezeu și-i spune: „Moise, ia toiagul pe care-l ai în mână, du-te în Egipt și eliberează poporul Meu. Tu ai cheia pentru înfăptuirea acestei lucrări; este în mâna ta, este toiagul acesta prin care vei face totul.”

Dacă Moise ar fi spus: „O clipă! Eu am crezut că vorbește cu mine marele „Eu sunt!”, Făptura aceea supremă. Cum pot merge cu toiagul acesta în mână și să biruiesc un milion de soldați înarmați? Eu sunt păstor, nu soldat, deci cum aș putea face așa ceva?”

Dar pentru el nu a existat nici un „De ce?” sau „Pentru ce?” deoarece inima lui era pregătită; era omul ales mai dinainte pentru această lucrare. „*Darurile și chemarea sunt fără pocăință.*” Dumnezeu îi făgăduise deja lui Avraam acest lucru, iar pământul era pregătit pentru lucrare.

Astfel, Moise și-a luat toiagul, a coborât în Egipt și a eliberat un popor de sub robia altui popor. Când a mers în fața lui Faraon cu un toiag în mână și a spus: „*Lasă poporul acesta să plece!*”, Faraon a văzut faptele lui Moise și a înțeles că posedă o credință neclintită în ceea ce urma să facă, sau încerca să facă. El avea credință în Dumnezeul care-i dăduse făgăduința și s-a dus să-i biruiască. Nimeni altul nu ar fi putut face lucrul acesta, pentru că el era rânduit să o facă. Dumnezeu îi spusese lui Avraam că se va întâmpla aceasta. Astfel, când s-a apropiat timpul împlinirii, s-a născut un băiat frumos, iar părinții lui, Amram și Iochebed, nu s-au temut de porunca împăratului. Vedeți, pământul era deja pregătit.

O, Doamne, nădăjduiesc că în seara aceasta și eu vorbesc unui pământ pregătit! Dacă Sămânța poate cădea într-un loc pregătit și potrivit, atunci se va întâmpla ceva. Dacă nu, nu se va întâmpla nimic.

Poate veți spune: „Frate Branham, atunci ne lipsește ceva!” Dacă-i așa, vă lipsește încă ceva din creștinism. Vedeți, voi puteți imita orice lucru, dar când Cuvântul lui Dumnezeu cade în pământul bun, va rodi soiul Său. Trebuie să rodească pentru că Cuvântul este o Sămânță.

Faptele lui Moise au dovedit credința lui în făgăduința lui Dumnezeu. Faraon putea să vadă acele lucruri, dar nu înțelegea cum le va face Moise. El știa că Moise crede ceea ce spune pentru că altfel nu ar fi stat în palatul său cu bățul acela în mână. El i-a spus: „Cu toiagul acesta voi conduce poporul Domnului afară din țara aceasta!” Un bătrân de optzeci de ani; nu un atlet, ci un bătrân cu umerii aduși și cu părul alb spunea: „Eu voi conduce poporul acesta afară. Așa vorbește Domnul: „Lasă-l să plece, căci dacă nu o faci, Dumnezeu te va judeca!” Amin. Se temea Moise? El putea avea un arc și o sulită, dar alte arme nu avea, însă nu se temea de nimic pentru că știa pe ce stă. Era neînfricat! Astfel a spus: „Dumnezeu te va lovi, Faraon!” Da, domnule. Dumnezeu i-a spus: „Voi veți veni din nou pe acest munte,” și el știa că va merge acolo.

Aleluia! Și noi știm unde mergem la sfârșitul călătoriei noastre, deoarece Dumnezeu ne-a făgăduit că dincolo de râu este o Țară. Fiți fără frică în mărturisirea voastră. Amin. Dacă ați primit descoperirea, nu vă interesează ce va spune lumea și sunteți neînfricați. Când vă este descoperit Adevărul care vine de la Dumnezeu, puteți fi fără frică. Altfel, nu puteți fi fără frică.

Odată, David a ieșit în fața oștirii lui Israel, cu o praștie de cioban, și și-a dovedit credința pe care o avea în Dumnezeul lor. De partea cealaltă stătea și se lăuda Goliat. El era cu mult mai mare decât David; era un uriaș al filistenilor, avea mâini puternice, degetele de patrusprezece țoli și era bine înarmat. David era un tinerel mic și neînsemnat, era chiar prea mic, prea pitic ca să fie înrolat în armată. El venise să-și vadă frații tocmai când Goliat a pășit în față și se lăuda.

Nu uitați că Dumnezeu îi descoperise totul așa că David s-a gândit: „Aici, stă oștirea Dumnezeului celui viu, în propria țară, și filisteanul acela netăiat împrejur vine s-o sfideze?” În seara aceasta îl puteți numi cancer sau paralizie.

David nu se putea măsura în nici un caz cu el. În primul rând, nu avea arme, pe când uriașul acela avea o sabie mare. Umerii acelui om erau probabil de zece, doisprezece picioare transversal; iar când stătea în picioare avea patrusprezece, cincisprezece picioare înălțime.

Totuși acest David mic stătea în fața lui cu o bucățică mică de piele de capră sau de oaie și cu două bucăți de curea legate de ea. Dar el primise o descoperire. Descoperirea l-a atins! Amin! și a zis: „*Domnul care m-a izbăvit din ghearele leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean netăiat împrejur.*” (1 Samuel 17.37)

Frații lui erau mai mult în stare s-o facă, sau Saul care era cu un cap mai înalt decât restul oștirii, dar vedeți, lor nu le-a fost descoperit. Amin. Ei credeau că s-ar putea întâmpla, că Dumnezeu putea s-o facă, dar nu li s-a descoperit lor, ci numai David avea descoperirea. Aici este deosebirea. Dacă ți se descoperă că Dumnezeu te va vindeca, vei primi aceasta... O vei avea. Nu contează ce este rău cu tine, poate fi mai rău decât între David și Goliat, dar dacă ți-a fost descoperit...

Fiți atenți! După ce a primit descoperirea, David nu s-a mai temut de nimic, ci a spus: „*Astăzi îți voi tăia capul!*” Amin. În ceasul acela crucial, când trebuia luată o hotărâre importantă, prin harul Său măreț, Dumnezeu a pus în inima acestui tânăr sămânța credinței. Dumnezeu i-a văzut inima. În momentul acesta critic, același Dumnezeu poate ridica femeia aceasta de pe scaunul cu roțile și s-o pună în picioare. Când ți se descoperă sămânța aceea mică de credință, tot necazul tău va lua sfârșit indiferent cât durează...

De partea cealaltă, uriașul acela nu credea aceasta și nici cancerul nu va crede. El a râs de David, l-a batjocorit și i-a zis: „*Ce! Sunt câine de vii la mine cu toiege? Vino la mine și-ți voi da carnea păsărilor cerului și animalelor sălbatice.*” Păi, el avea... totul, orice lucru de partea lui.

Dar vedeți, David nu s-a temut de el. De ce? Pentru că primise descoperirea și avea credință în ceea ce făcea. El știa că o va face.

Oh, fie ca Dumnezeu să vorbească în seara aceasta inimilor voastre și să le spună: „Tu nu vei mai rămâne pe targă, nici tu pe scaunul cu roțile, ci vei fi sănătos,” pentru că atunci nimeni și nimic nu vă va mai schimba gândirea.

Dar până când nu se întâmplă acest lucru, poate să se roage orice predicator din lume pentru voi, căci nu se va întâmpla nimic. Nu spun că nu ar putea să vă ajute sau să vă încurajeze, dar până când acea credință... Vedeți, puterea de vindecare este în voi. Ea nu vine de la predicator, ci vine prin descoperire, prin credință. *„Lucrul aceasta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu,- zice Domnul oștirilor.”* (Zaharia 4.6). Duhul Meu vă descoperă aceasta prin har și atunci nimeni și nimic nu vă va mai putea lua aceasta. Prin credință, descoperire! David și-a dovedit credința prin fapte.

Frații lui i-au zis: „Ai venit aici ca să vezi lupta! Du-te înapoi la oile tale!”

Dar el a zis: „Lăsați-mă să vorbesc cu Saul, cu generalul.” Vedeți? Și Saul i-a zis: „Fiule, admir curajul tău, dar tu nu ești nimic altceva decât un tânăr. El este un luptător din tinerețea lui, așa că nu te potrivești cu el.”

Dar David i-a răspuns: *„Robul tău păștea oile tatălui său...”* Curajul lui avea un temei. Amin.

O, frate, Dumnezeu care ți-a salvat sufletul nu poate să-ți vindece și trupul? Tu ai nevoie de descoperirea că El este Vindecătorul tău așa cum este și Salvatorul tău. Vedeți? Mai întâi trebuie să primești descoperirea. Aici este deosebirea. David avea ceva pe care se odihnea credința lui, de aceea a putut spune: *„Domnul care m-a scăpat din ghearele ursului și a leului, mă va scăpa și din mâna acestui filistean netăiat împrejur.”*

„De unde știi aceasta? Nu s-a mai întâmplat niciodată înainte.”

„Același Dumnezeu care m-a scăpat de labele leului, mă va scăpa de filisteanul acesta netăiat împrejur. ”

„De unde știi, David?”

„Eu cred.”

„De ce?”

„Pentru că mi s-a descoperit.”

Vedeți, el știa despre ce vorbea. Astfel, când uriașul Goliat i-a spus „*Te voi da hrană păsărilor cerului*”, el i-a răspuns: „*Eu îți voi tăia capul.*” Aici este deosebirea. Și el a făcut-o!

Samson s-a întâlnit pe neașteptate într-o pustie cu o mie de filisteneni, așa că a privit în jur și a văzut o falcă veche de măgar, a luat-o în mână și s-a năpustit asupra lor. El i-a lovit peste cap cu acel os uscat și din câte știu, n-a căzut niciun dinte din ea. Cu siguranță coifurile filistenilor erau groase, probabil de un țol, și serveau ca protecție pentru cap, dar el a luat acea falcă de măgar și a ucis cu ea o mie de filisteneni fără să se rupă. I-a lovit pe toți care s-au apropiat, iar restul au fugit în munți pentru a scăpa. Cum a fost posibil acest lucru? Pentru că el a crezut.

Ca să fiu mai clar, vreau să vă spun că totul se petrece într-o clipă, ca în cazul lui Iosua, a Mariei Magdalena și a altora. Voi primiți aceasta în momentul când vi se descoperă ceva, și țineți cu tărie la ea.

Samson a primit o descoperire și s-a luptat cu o mie de filisteneni. Ce credeți că au spus filistenii? „Priviți acolo, căci vine un prichindel de numai patru picioare și jumătate înălțime și cu șapte șuvițe mici de păr. Pare a fi un pui răsfățat de mama lui. Noi suntem o oștire mare iar el vine împotriva noastră cu o falcă de măgar! Nu-i așa că-i ridicol?” Dar ce a făcut Samson? Le-a arătat filistenilor ceea ce i-a descoperit Dumnezeu: a apucat falca de măgar și a pornit împotriva lor pentru că a

crezut. A luat osul în mână și a acționat. Și în timp ce a făcut aceasta, le-a arătat filistenilor ce i-a pus Dumnezeu în inimă să facă.

Ioan Botezătorul și-a arătat credința tot prin fapte. El a spus: „*Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.*” (Ioan 1.26). Gândiți-vă!

Ei l-au întrebat: „Cine ești și ce crezi, va veni Mesia? Omule, care este problema cu tine, căci noi Îl așteptăm deja de patru mii de!”

Dar el le-a răspuns simplu: „El este în mijlocul vostru.” Aleluia! El este și în seara aceasta aici!

Ioan și-a arătat credința prin descoperire, pentru că i se descoperise cine era El, știa că trebuie să-L boteze pe Mesia, care era un Om de treizeci de ani. Ioan știa că El este pe undeva, și cu toate că nu-L cunoștea, a spus: „*Este Unul care stă între voi și nu-l cunoașteți, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt.*” (Matei 3.11). El este chiar acum în mijlocul vostru. Ioan a exprimat ceea ce credea. El știa că-L va vedea și Îl va boteza pe Mesia Dumnezeu, iar oamenii vedeau că avea o descoperire adevărată de la Dumnezeu, prin felul cum predica și se comporta.

Ca să adeverească aceasta, Mesia a venit din mulțime, fiind un Bărbat tânăr și simplu, îmbrăcat ca toți ceilalți. Atunci Ioan a spus: „*Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*”

„De unde Îl cunoști?”

„Cel ce mi-a vorbit în pustie, mi-a spus: „Pe Acela peste care vei vedea coborând Duhul și așezându-Se, Acela este Cel ce vă va boteza cu Duhul Sfânt.”

Vedeți, el știa că acolo trebuia să fie un semn al aceluia timp (Ați reținut-o?). Ioan cunoștea chiar ora, pentru că era un profet. I-a fost descoperită, așa că știa că va veni în timpul acela, iar el va vedea semnul. Și când a văzut semnul acela, a zis: „El stă între voi.” Ioan știa că El era acolo.

Oh, eu văd că semnul timpului de sfârșit este aici! Văd cum lucrurile făgăduite pentru Mesajul sfârșitului, vin la împlinire dezvăluindu-se exact cum s-a spus în Scriptură, și știu că timpul este aproape! Spun aceasta fără ezitare, pentru că văd semnele pe care le-a vestit El și a spus că se vor întâmpla chiar înainte de timpul acela. Este gata să se întâmple chiar acum!

Ioan și-a dovedit credința în ceea ce i-a descoperit Dumnezeu, de aceea, faptele sunt mărturia credinței. Când ei vor vedea că vă comportați ca și cum ați fi vindecați, vor ști că aveți credință să fiți vindecați.

Ce spune mărturia? „O am acum, pentru că am primit făgăduința lui Dumnezeu. Ea lucrează în mine și mă pregătesc pentru ea să se întâmple.” Vedeți, aceasta fac faptele voastre. Sigur că da.

În penultima mea călătorie în Africa (ultima a fost în primăvară), a venit la adunare un băiat mic care avea ambele picioare umflate, unul fiind și mai scurt decât celălalt. Nu purtase niciodată încălțăminte și arăta îngrozitor de deformat. Eu m-am rugat pentru el în seara aceea, iar în dimineața următoare, când m-am dus la un magazin de pantofi, i-am întâlnit pe părinții lui care veniseră să-i cumpere o pereche de pantofi. De ce? Pentru că au crezut.

Și bărbatul acela a crezut că Dumnezeu le va dăruia un copil, așa că s-au pregătit pentru aceasta. „Eu mă pregătesc să-l primesc.” Deși fizic nu se vedea nimic, el nu făcea nici o deosebire, ci credea ca Avraam. Avraam socotise tot ceea ce era contrar, fără valoare, inexistent. Așa este.

Dacă cineva spune doar cu mintea: „Da, acesta este Adevărul. Dumnezeu este Vindecătorul bolilor”, dar inima lui nu este pregătită ca această credință să rodească în ea, dacă nu poate să-și dovedească credința prin fapte, nu se va întâmpla nimic. Mai mult, chiar dacă cineva primește Cuvântul, dar spune doar cu mintea: „Așa este,” aceasta nu înseamnă că el ar fi într-o poziție corectă față de Dumnezeu.

Câți dintre voi au auzit predica „Unșii din timpul sfârșitului”? O credeți? S-a spus că vor veni antihriști care, dacă va fi cu puțință, vor încerca să-i ducă în eroare chiar și pe aleșii Domnului. Dar așa ceva este imposibil pentru că ei sunt aleși. Așa este.

Dar vedeți, El i-a numit „unși”. Hristos înseamnă Unsul, iar aceștia sunt tot unși. Ei pot face tot ce fac și cei aleși dar învățătura lor este împotriva lui Hristos.

Vedeți, voi sunteți alcătuiți din trei părți: trup, suflet și duh, dar sunteți o singură persoană. Așa este și Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, un ciclu de trei, dar o Persoană. Trei atribute ale aceluiași Dumnezeu. Trei slujbe: de Tată, de Fiu și de Duh Sfânt. Și voi sunteți trup, suflet și duh.

Trupul exterior are cinci intrări la el, să contacteze casa voastră pământească: văz, gust, pipăit, miros, și auz. Cel din interior, care este un duh, are tot cinci simțuri: conștiința, dragostea și așa mai departe. Dar în interiorul vostru, sufletul are un singur lucru. Acela este unde trăiți voi.

Duhul poate veni peste voi să vă ungă ca să faceți ceva, dar aceasta nu înseamnă că sunteți salvați. Gândiți-vă la faptul că și Caiafa a prorocit. Sau că Iuda a scos draci. Vedeți, Duhul i-a uns. Ploaia cade peste cei drepti și peste cei nedrepti, iar neghina se bucură împreună cu grâul, dar depinde ce este în miezul sâmburelui. Intelectualii pot primi Cuvântul și să spună: „Da, eu cred pentru că totul arată foarte bine.” Dar nu este așa. Nu, domnule. Chiar dacă ungerea Duhului este prezentă, dacă sufletul acela nu a venit de la Dumnezeu, poate face toate imitațiile, dar cu toate acestea nu poate fi adevărat. Mulți pot pretinde că au fost

vindecați și se pot comporta ca și cum ar fi primit vindecarea. Oamenii se pot purta ca și cum sunt creștini; pot trăi o viață sfântă, dar aceasta nu înseamnă că sunt salvați. Acesta este adevărul. Duhul Sfânt, Duhul original poate fi prezent și să vă unșă, dar aceasta nu înseamnă că sunteți salvați. Voi sunteți salvați numai dacă sufletul interior, care nu moare niciodată, are Viață veșnică. El a fost întotdeauna Viață veșnică. Vedeți? El a venit de la Dumnezeu și merge la Dumnezeu; acela-i sufletul.

Hristos, Duhul în voi, descoperă la exterior credința din sufletul vostru. Vedeți, eu stau aici, în fața voastră și nu vă cunosc pe niciunul. Duhul poate să mă unșă și totuși eu nu știu cine sunteți, dar când intră înăuntru interiorul din interior, acesta este Dumnezeu.

Acolo cel din exterior nu poate raționa. Dacă un om spune: „Știu că nu trebuie să curvesc pentru că Duhul Sfânt îmi spune că nu este corect,” dar, vedeți, acolo jos, adânc, mai există încă acel lucru, iar acela va stăpâni.

Dar dacă este condus din interior, totul se aranjează la exterior. Interiorul ne arată drumul corect. Acesta este turnul de control: interiorul interiorului. Sufletul controlează duhul, iar duhul controlează trupul.

Astfel, un exterior văruit nu folosește la nimic. Pavel s-a adresat oamenilor religioși din zilele lui cu cuvintele: „Pereți văruți”, deoarece la exterior păreau credincioși: proceau și făceau multe altele, dar interiorul interiorului, sufletul lor nu credea.

Acesta este motivul pentru care vă spun mereu că oamenii sar în sus și-n jos, vorbesc în limbi, strigă, își pun mâinile peste bolnavi, iar aceștia se vindecă prin credință, toate acestea întâmplându-se prin Duhul, dar ei pot fi încă pierduți. Vedeți? Cei unși!

Isus a spus: „*Crede numai, căci toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede.*” (Marcu 9.23). Credința și faptele sunt soț și soție, ele lucrează împreună. Soțul lucrează cu soția, și soția cu soțul; identificându-se unul pe celălalt.

Dacă un bărbat spune că este căsătorit dar nu-ți poate arăta soția, te vei îndoii de afirmația lui. Vedeți? Un bărbat spune: „Sunt căsătorit”, iar dacă cineva îl întreabă: „Unde este soția ta?” răspunde: „Nu știu”, îți vine greu să crezi spusele lui.

Dacă aveți într-adevăr credința pe care pretindeți că o aveți, cum o veți dovedi altfel decât prin fapte?

Dacă spui: „Sunt căsătorit”, te voi întreba: „Unde este soția ta?”, iar tu îmi vei răspunde: „Iat-o! Aceasta este soția mea.” Vedeți? Aceasta este.

„Sunt căsătorită, iar acesta este soțul meu.”

„Eu sunt vindecat.”

„De unde știi aceasta?”

„Faptele mele dovedesc credința mea.” Vedeți? Vedeți?

Despre ce vorbim? Dumnezeu vede credința care este în inima voastră, dar oamenii văd faptele pe care le faceți.

Aceasta este deosebirea între relatarea lui Iacov și cea a lui Pavel cu privire la Avraam. Ei nu se contrazic, ci mărturisesc același lucru privit din două unghiuri diferite.

Dacă credința nu aduce la suprafață fapte, oricine are dreptul să se îndoiască de mărturia voastră. Ați auzit aceasta înainte de a ne ruga pentru bolnavi? Dacă credința voastră nu produce fapte, nu puteți convinge pe nimeni că sunteți vindecați. Poate spuneți: „Eu nu știu...” sau: „Păi, eu am toată credința din lume,” dar nu o ai, pentru că dacă ar fi așa, credința este căsătorită cu faptele. Ele sunt soț și soție, una o identifică pe cealaltă.

Aș vrea să mai vorbim puțin despre Avraam. El avea acea uniune sfântă completă, vedeți, avea toată lucrarea împreună și a numit lucrurile contrare credinței lui, ca și cum nu erau; a acționat în continuare pe baza aceluiași principiu. Pot să-mi imaginez cum, la douăzeci de ani de la darea făgăduinței, cineva i-a spus: „Tatăl națiunilor? Ai spus că acum te numești Avraam, adică „tatăl mai multor neamuri”. Câți copii ai chiar acum?” Vedeți?

Dar aceasta nu l-a clătinat deloc. Dimpotrivă, Biblia spune că el nu s-a clătinat prin necredință, ci a ținut cu tărie de Cuvântul lui Dumnezeu și s-a pregătit pentru a primi copilul făgăduit. Aceasta-i tot.

Chiar și Sara a zis: „Știi ceva? Îți spun eu cum să faci ca să ai copilul: ți-o dau pe slujitoarea mea, Agar, și ea îți va naște un copil, iar eu îl voi adopta.” (În vremea aceea poligamia era legală). Avraam nu a crezut aceasta. Nu, el nu voia să facă așa ceva, dar Sara a fost inspirată s-o facă.

Astfel, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam și i-a spus: „Ascult-o pe nevastă-ta, dar nu aceasta este ceea ce am făgăduit Eu. Nu aceasta este calea promisă de Mine.”

Și deși trupul lui Avraam era uscat, și la fel al Sarei; deși totul era în contradicție cu făgăduința dată, totuși el a crezut. Da, a crezut deși avea o sută de ani, iar Sara nouăzeci de ani. Fiți atenți! El nu a luat în seamă trupul său stins și nici pântecul sterp al Sarei.

Făgăduința pe care a primit-o Avraam, că va fi moștenitorul pământului, a fost pentru el și sămânța lui, nu prin lege, ci prin neprihănirea credinței. Dacă se consideră drept moștenitori cei ce cred în lege, atunci credința este zadarnică și făgăduința rămâne fără putere, pentru că legea aduce cu sine mânia lui Dumnezeu, dar acolo unde nu este lege, nu este nici încălcare de lege.

Ascultați... Avraam a crezut când nu mai era nici o speranță și a ținut tare la credință pentru a deveni tatăl neamurilor, prin făgăduință. Credința lui nu a slăbit deloc, deși știa că trupurile lor sunt trecute. Având privirea ațintită la făgăduința lui Dumnezeu, el nu s-a lăsat dus în eroare, ci a devenit tot mai puternic în credință dând toată onoarea lui Dumnezeu.

La o sută de ani? Vedeți, trupul lui era ca mort, iar Sara nu mai putea naște copii, dar Avraam nici nu s-a gândit la aceasta. Când a primit descoperirea nu s-a mai uitat la trupul său. Dacă sunteți paralizați sau orice altă problemă ați avea, nu trebuie să vă uitați la starea voastră! Fie că stați într-un scaun cu rotile, că băiatul vostru este paralizat sau orice altceva ar fi, nu priviți la aceasta!

Dar doctorul a spus: „Boala aceasta nu se va mai vindeca niciodată!”, nu-l luați în seamă. Poate veți spune: „Eu sunt bătrân, eu sunt aproape de vârsta mijlocie...” Nu o luați în considerare, pentru că noi suntem copiii lui Avraam. Aleluia! Nu era Isaac, ci Sămânța împărătească (prin Isus Hristos) prin credința care a avut-o el. Sămânța lui Avraam vine înainte în zilele din urmă, să strălucească ca stelele. Copiii lui Avraam! El nu s-a uitat la faptul că trupul lui era aproape mort, nici nu a întrebat dacă Dumnezeu va face ceea ce a făgăduit mai înainte, ci i-a fost suficient Cuvântul Domnului pentru că a primit descoperirea. Așa este bine.

Când vă este descoperită cu adevărat ceva... Voi nu puteți s-o faceți să se întâmple, ci trebuie să primiți o descoperire. Atunci nu veți mai privi la ceea ce pare imposibil. Nu veți mai da atenție la ceea ce a spus medicul și nu veți mai asculta ce spune mama, tata, predicatorul sau altcineva, ci veți asculta numai ce a spus Dumnezeu.

Avraam nu a privit la trupul său mort și nici la neputința pântecelui Sarei; nu s-a uitat la ceea ce vedea. Oh, aceasta mă impresionează cu adevărat! El nu a luat în considerare nici pântecul sterp al Sarei și nici trupul său mort.

Vedeți? Când credința găsește un pământ pregătit, nu mai privești la toate împrejurările. Când un embrion genă de la bărbat întâlnește oul femeii, și ambele sunt fertile, se va întâmpla ceva. Aleluia! Poate doctorul spune: „Nu poți avea copilul. Îți pot dovedi că trupul tău este stins, iar soția ta este stearpă”, dar dacă a avut loc însămânțarea, dacă sămânța masculină s-a împreunat cu cea feminină, fiți atenți ce se va întâmpla; băiețelul sau fetița vin în scenă, pentru că credința a găsit un pământ roditor. Atunci faptele își arată roadele, se clădește celula peste celulă, și iată ca vine micuțul. Amin.

Dumnezeule, ai milă de noi! O, Doamne, dă-ne har ca să fim creștini statornici, așa cum ar trebui să fim. Ah, dacă voi, bărbați și femei, L-ați putea lua pe Dumnezeu pe Cuvânt! Dar nu o puteți face până când vă este descoperită. (Trebuie să mă grăbesc).

Observați, credința sfântă a lui Dumnezeu s-a unit cu faptele sfinte ale profetului Său. Nu uitați! Lui Avraam i-a fost descoperită credința sfântă a lui Dumnezeu, iar el a primit-o și a început să facă fapte sfinte pentru că a crezut. Sămânța făgăduinței are un loc să crească. Dacă Avraam i-ar fi spus Sarei: „Au trecut deja douăzeci și cinci de ani de când ne-a dat Dumnezeu făgăduința. Dacă era ceva, s-ar fi întâmplat.” Credeți că s-ar mai fi putut împlini făgăduința? Dar Dumnezeu știa că Avraam nu va gândi așa.

Dar dacă fecioara Maria ar fi zis: „O clipă, o fecioară să fie însărcinată? Dacă voi spune așa ceva în biserica mea, mă vor arunca afară!” Ea s-ar fi gândit așa numai dacă nu avea acel teren fertil pregătit.

Când profetul acela a zis: „O fecioară va zămisli,” aceea a stabilit-o. Vedeți?

„Acele semne îi vor însoți pe cei ce vor crede.” Dacă Cuvântul va cădea într-un pământ pregătit, se va ancora acolo. Nimeni nu Îl poate împiedica s-o facă.

Vedeți, Sămânța găsește un loc de adăpost. Dumnezeu a știut aceasta, pentru că altfel nu i-ar fi dat făgăduința lui Avraam. Acum fiți foarte atenți! Dumnezeu știa unde mergea făgăduința aceea. El l-a chemat pe când Avraam avea șaptezeci și cinci de ani, dar el era slujitorul Lui ales de la început, și la fel Sara.

Dacă observați, el n-a avut o Biblie în care să poată citi, deci nu i-a fost atât de ușor cum ne este nouă astăzi când putem citi Cuvântul lui Dumnezeu și să vedem cum au crezut alții. El a primit totul numai prin descoperire, și așa este corect.

Nici Iosif nu a avut în Geneza o Biblie pentru a citi în ea, iar Moise este cel care a scris primele cinci cărți din Scriptură: Geneza, Exod, Levitic, Deuteronom și Numeri. Astfel, niciunul dintre acele caractere de acolo nu a avut o Biblie din care să citească, până după Moise. Este corect? Amin. Ei n-au avut Biblia așa cum avem noi astăzi, deci nu s-au bucurat de ajutorul ei așa cum ne bucurăm noi când suntem într-o situație critică. Ei erau bărbați duri, aveau descoperirea prin Dumnezeu, se bazau pe ea prin credință, și nu era nimic să-i poată clătina. Credeți că noi mai putem avea credința aceea dură? Dacă vă este descoperită!

Cred că-mi permiteți să vă mărturisesc ceva înainte de încheiere. Îmi amintesc că odată am fost sus în Twin City cu fratele Brown, și am predicat despre viața lui Iosif, din Biblie. Voi știți că Biblia nu ne relatează că s-ar fi găsit greșeli în viața lui. Avraam, Isaac și Iacov nu au trăit o viață ca Iosif, care era un om desăvârșit, un simbol desăvârșit al lui Hristos.

Când am citit despre viața lui, în camera mea de la hotel, am început să plâng și am spus: „Doamne, îți mulțumesc pentru un astfel de bărbat ca Iosif, care a trăit pe pământ, într-un trup pământesc ca al meu și care Te-a primit și Te-a crezut pe Cuvânt.” El a fost urât de frații săi pentru că era un om duhovnicesc, avea vedenii și putea tălmăci visele. Din pricina aceasta era urât de toți, dar nu putea schimba

nimic, pentru că aceea era ceea ce era el.

Ceilalți nu aveau ce avea Iosif și ar fi trebuit să-l iubească pentru ceea ce posedă, dar ei l-au urât, mai ales pentru că spunea lucruri care nu erau pe placul lor. „Oh”, spuneau ei, iată că vine visătorul”, și îl urau fără motiv.

În timp ce mă rugam, mi-am zis: „De ce au făcut ei aceasta?” căci Iosif nu s-a lăsat clătinat, ci a rămas credincios până la sfârșit. Vedeți? Apoi am spus: „Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc pentru un astfel de om.”

Și chiar în clipa aceea Duhul Sfânt mi-a dat o descoperire și a zis: „Tu vei avea un fiu căruia îi vei pune numele Iosif.” M-am ridicat și l-am mulțumit Domnului.

Fiica mea, Rebeca, avea un an și se născuse prin cezariană. Așa erau femeile din familia soției mele, iar medicul mi-a spus: „Frate Branham, cu soția aceasta nu vei mai putea avea niciun copil pentru că pereții pântecului ei sunt foarte subțiri. Lasă-mă să intervin prin operație.”

„Să nu faci aceasta, doctore”, am spus eu.

„Ei bine, ea nu ar trebui să mai aibă alt copil, deoarece va muri din cauza aceasta. A fost îngrozitor de greu, abia a trecut prin aceasta.”

Domnul mi-a spus că vom avea un fiu pe care-l vom numi Iosif, așa că nu m-am temut deloc. Mulți dintre voi își amintesc cele spuse de Domnul, pentru că eu am anunțat peste tot că voi avea un fiu cu numele Iosif. Câți vă mai amintiți? Desigur. Am anunțat prin toată țara că voi avea un băiețel cu numele Iosif și că aceasta se va întâmpla la fel ca și cu băiețelul acela mic din Finlanda, care a fost înviat în Finlanda. Când s-a întâmplat aceasta, a fost prezent și fratele Jack. Eu vă spuseseam cu doi sau trei ani înainte că va fi un băiat mic care va muri într-un

accident și v-am descris cum va fi îmbrăcat și cum va arăta locul acela. Așa îmi spusese Dumnezeu, dar cum se va întâmpla? Eu nu știam, dar El mi-a descoperit că se va întâmpla.

Tot El mi-a descoperit să merg în Arizona, unde mă voi întâlni cu cei șapte Îngeri și mi s-a spus un Mesaj pe care urma să-L predic. Era vorba de cele șapte Peceți. Și aceasta s-a întâmplat! Câți vă amintiți că am spus mai dinainte aceste lucruri? Benzile mărturisesc aceasta și așa s-a întâmplat, iar revistele săptămânale au reprodus toate clișeele cu Lumina aceea din văzduh, deși ei nu pot înțelege ce s-a întâmplat. Acolo a fost aceea.

Îmi amintesc cum i-am telefonat fratelui Jack și l-am întrebat despre clișeu în care este vizibil Hristos. Și fratele Jack mi-a zis: „Așa arată Hristos proslăvit!” Vedeți? Eu îl iubesc pe fratele Jack și știu că este unul din cei mai buni teologi pe care-i cunosc, dar răspunsul lui nu m-a mulțumit, așa că m-am rugat Domnului și am zis: „Doamne, ce înseamnă aceasta?” Un bărbat tânăr cu părul alb ca lâna.” Și El mi-a zis: „El este cu o perucă.” Fiți atenți, pentru că acest lucru este scris în Carte, iar eu l-am spus înainte de a se întâmpla. Și în ziua aceea când s-a întâmplat acel lucru, El a mers sus. Acum, dacă aveți revista Look sau Life, întoarceți poza lateral, și acolo este El, exact ca și capul lui Hristos pictat de Hoffman, cu privirea îndreptată în jos, spre locul unde stăteam eu. Acolo în revistă este El. Câți L-ați văzut în poză? Desigur, voi toți. Este acolo privind înapoi, dovedind că descoperirea este corectă.

Dar de ce purta El acea perucă? Judecătorii evrei din trecut purtau o perucă albă, iar judecătorii englezi o mai poartă și astăzi. Aceasta înseamnă că El este Autoritatea supremă și stă acolo cu o perucă de Îngeri. El este Alfa și Omega; El este Judecătorul suprem, nimeni altul decât El. El trebuie să fie privit ca Alfa și Omega. Deși avea doar treizeci și trei de ani, părul Lui era alb ca zăpada pentru că purta o perucă albă, ceea ce înseamnă că El este Autoritatea supremă. Dumnezeu Tatăl a încredințat toată judecata Fiului. Aleluia! Descoperirea nu este greșită. Pronunțați-o! Indiferent cum sună, ea merge chiar cu Cuvântul.

La patru ani după ce s-a dat făgăduința, noi știam că vom avea un copil. Toți ne întrebau: „Este Iosif care vine?” „Poate. Așa cred. Nu știu, dar voi avea un fiu care va purta numele lui Iosif.”

Apoi, când s-a născut, era o fetiță și i-am pus numele Sara. Imediat după nașterea ei, am fost sunat de un bărbat care mi-a râs în față și a spus: „Știi ceva? Poate ai vrut să spui că se va numi Josefina.” Bărbatul acela a murit la scurt timp după aceea.

„Domnule, eu am spus că Dumnezeu mi-a promis că voi avea un fiu, căruia îi voi pune numele Iosif.”

Îmi amintesc de trei oameni care au venit în biserică noastră din alte denominațiuni și m-au auzit spunând aceasta. Când au auzit că s-a născut Sara, ei au spus: „El este un profet mincinos!”

„Un moment, doamnă”, i-am răspuns, „nici eu și nici Dumnezeu nu am spus când se va întâmpla lucrul acesta. El mi-a spus doar că voi avea un fiu, așa cum i-a promis și lui Avraam că îl va avea pe Isaac. Deși între timp s-a născut Ismael, făgăduința dată nu și-a pierdut puterea și nici valabilitatea. Mie, Dumnezeu mi-a făgăduit că voi avea un fiu și-i voi pune numele Iosif.”

„Când s-a născut Sara, doctorul mi-a spus: „Reverend, trebuie să-i scot trompele,” dar eu i-am răspuns: „Să nu faci aceasta!”

Atunci el mi-a zis: „Poate te vei căsători din nou și vei avea un fiu.”

„Nicidecum! Voi avea copilul cu soția aceasta, pentru că așa a spus Dumnezeu.”

Eu nu puteam să citesc lucrul acesta din Biblie, dar a fost scris în inima mea prin descoperire, prin credință. Așa a spus Dumnezeu. Astfel, nu m-am lăsat clătinat de necredința altora, ci am rămas credincios făgăduinței lui Dumnezeu. Unii dintre ei au spus: „Ai vrut să spui Josefina!” „Nu”, am răspuns eu, „am vrut să spun Iosif.” Doctorul a spus: „Ea nu mai poate avea alt copil”, dar am zis: „Ea va avea alt copil.”

Patru ani mai târziu, soția mea a rămas însărcinată și urma să fie mamă din nou.

Atunci s-a ridicat o femeie, o prorociță falsă, care a început să răspândească prin țară un zvon scris. Ea spunea: „Meda va muri, iar eu sunt trimisă să-l conduc pe Billy.” Apoi a continuat: „Dar el nu vrea să mă asculte pentru că sunt femeie. Din pricina aceasta, Dumnezeu se va răzbuna pe el și îi va omorî soția.” Eu i-am răspuns: „Dumnezeu L-a trimis pe Isus Hristos să mă călăuzească și sunt condus prin Duhul Sfânt.”

Săraca Meda. Noi aveam o soră medicală care fusese vindecată de cancer cu vreo douăzeci de ani în urmă, pe doamna Morgan (A fost unul din cazurile cele mai grave de la Mayo). Ei bine, ea a fost declarată moartă de cancer la spitalul baptist din Louisville. Acum, ea este soră la spitalul din Jeffersonville, și a fost în toți anii aceștia, pentru că Dumnezeu a spus că ea va trăi.

Astfel, Meda o iubea mult și mi-a zis: „Bill, nu vreau să merg la spital! Aș vrea s-o am pe Margie cu mine.”

„Noi o iubim cu toții pe Margie, dar nu ea este Dumnezeul nostru, ci este doar sora noastră”, am răspuns eu.

După discuția aceasta m-am dus la Green's Hill. Eram cam tulburat pentru că o iubesc pe soția mea, iar ea m-a întrebat: „Bill, crezi că voi muri?”

„Nu știu, dar copilul se va naște. Tu vei avea un fiu pe care îl vom numi Iosif”, i-am răspuns eu.

„Se va naște acum?”

„Nu știu, draga mea. Domnul mi-a făgăduit că vom avea un fiu pe care îl vom numi Iosif și eu știu că așa va fi. Pe mine nu mă interesează ce spun alții, noi îl vom avea pe Iosif, pentru că același Dumnezeu care mi-a descoperit toate lucrurile, mi-a spus și aceasta. El nu a greșit niciodată și nu va greși nici de data aceasta.”

M-am dus la Green's Hill ca să mă rog, iar când am ajuns acolo am văzut Lumina aceea atârând între doi pomi, iar Vocea mi-a spus: „Întoarce-te la lucrul tău și la cartea ta!” M-am dus la mașină și am luat Biblia. Vântul i-a răsfoit paginile și privirea mi-a căzut pe textul din 2 Samuel 7.8, unde Domnul i-a spus lui Natan: *„Acum să-i spui robului Meu David: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Te-am luat de la stâna de oi, de la păstoria acelor câteva oi ale tatălui tău, și ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ.”* În continuare scria: „Aceasta am făcut Eu pentru el, dar nu pot să-l las să-mi zidească Templul, ci fiul lui...” Când am citit: „fiul lui”, oh, vai, era acolo, așa că am zis: „Iosif?” Așa este.

Am plecat imediat acasă, iar când am ajuns mi-am îmbrățișat soția, care era în așteptare, și i-am spus: „Dragă, vine Iosif! Iosif este pe drum!”

Oricine știe cât de grea este o cezariană pentru femeie. Seara, copilul s-a lăsat în jos iar în dimineața următoare la ora 7.00 am dus-o la spital. Când a văzut-o, doctorul a spus: „Oh, ai milă, Dumnezeule!”

M-am despărțit de ea cu un sărut și i-am spus: „Dragă, nu mai este mult și Iosif va fi aici.” Apoi am urcat scările, în timp ce soția mea era dusă în sala de operație.

După câteva minute, a venit o soră care mi-a spus: „Reverend Branham?”

„Da, doamnă?”

„Tu ai un băiat frumos de șapte livre și trei uncii (3,5 kilograme).

„Când am auzit aceasta, am spus: „Iosif, fiule, bine ai venit.” Da, domnule! De ce? De ce? Ce este aceasta?

Vedeți? Deși nu era scris în Biblie, eu am știut că același Dumnezeu al Bibliei i-a descoperit și lui Avraam că va avea un fiu. Astfel, nici noi nu am privit la pântecul slăbit al soției mele, nici la imposibilitatea de a mai naște.

Voi nu vă clătinați de promisiunea lui Dumnezeu, prin necredință, ci dați-I slavă lui Dumnezeu, fiindcă știți că se va întâmpla! Nu contează ce spune doctorul, sau oricine altcineva.

De multe ori ni se pun tot felul de obstacole pe drum, dar să nu le credeți, pentru că sunt doar minciuni ale Satanei. Așa este. Credința merge înainte împreună cu faptele, pentru a aduce făgăduința la împlinire.

Exact aceasta scrie Iacov despre Rahav, care a fost salvată pe baza faptelor. Cum? Pentru că avea credință.

Ea le-a spus celor doi bărbați: „*Eu am auzit că Dumnezeu este cu voi.*” Vedeți, ea n-a privit la nimic, nu voia să vadă cum își poartă Iosua părul sau cum se îmbrăcau, ci a spus: „*Am văzut că Domnul este cu voi.*” Aceasta era tot ce-i trebuia, și s-a pregătit.

Așa se întâmplă și astăzi cu viziunile adevărate venite de la Dumnezeu. Ele sunt Cuvântul promis pentru timpul acesta. Oamenii mă întrebă: „Frate Branham, de unde primești aceste viziuni?”, și se poticesc în ele. Dar nu scrie în Fapte 2.17: *„În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură: tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri.”*? Este adevărat? Așa spune Biblia.

Bine. Citiți și în Maleahi 4, ultimele versete, și vedeți dacă făgăduința aceasta nu este pentru astăzi. De ce puteți să o credeți? Pentru că așa spune Biblia.

Luați și Luca 17.30, unde Isus a spus: *„Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului.”* Priviți la poziția lumii astăzi: sodomiți. Priviți-i pe Billy Graham și pe Oral Roberts, cei doi martori care mărturisesc în bisericile confesionale. Unul merge la metodiști, bapțiști și prezbiterieni, iar celălalt la pentecostali. Priviți-i pe amândoi și apoi pe celălalt.

Gândiți-vă că Avraam nu era în Sodoma, ci era deja chemat afară. Astfel, Unul din cei trei Bărbați, a rămas cu el, i-a vorbit și i-a arătat un semn. El s-a întors cu spatele spre cort și a spus că Sara va primi fiul făgăduit. Amin. Întors cu spatele, iar Avraam l-a numit Elohim, Dumnezeu.

Același lucru se întâmplă și astăzi, pentru că avem credință. Eu știu că vine de la Dumnezeu pentru că textul acesta și celelalte Scripturi, indică spre ceasul acesta. În Apocalipsa 10 citim: *„...că în ceasul în care îngerul al șaptelea va începe să sune Mesajul lui, nu în serviciul de vindecare, ci Mesajul care urmează serviciilor de vindecare.*

Isus umbla și predica, vindecându-i pe bolnavi și făcând multe semne, iar oamenii spuneau: „O, Rabinul acesta tânăr, profetul acesta, este un Om mare! Îl vrem în biserica noastră!”

Dar într-o zi, El S-a ridicat și a spus: „*Eu și Tatăl Meu suntem Unul.*” Oh, atunci nu L-au mai vrut! Desigur.

„Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui...” El nu a explicat nimic, ci a spus: *„Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu-i beți sângele, nu aveți Viață în voi.”*

Poate că doctorii și surorile medicale au spus: „Omul acesta este un vampir, unul care sugă sânge și vrea să ne oblige și pe noi să bem sângele Lui.” Vedeți, El știa că ei nu-L înțelegeau.

Nici ucenicii nu L-au înțeles și poate nu erau în stare să explice, dar Îl credeau pentru că primiseră descoperirea. Da, domnule. Precis. Ei știau. Așa spune Scriptura.

Poate că și voi veți zice: „Cum poți da crezare acestor viziuni, când sunt atât de multe imitații false care merg înainte?”

Dar vreau să vă spun ceva: Fraților, gândiți-vă că este scris că în mijlocul tuturor acestor imitații va veni și ce este Adevărat. Ele vor fi în același timp. Așa este. Este la fel ca în zilele lui Moise. Moise s-a dus să înfăptuiască lucrările lui Dumnezeu înaintea oamenilor, iar acolo erau lane și lambre. Dar cine a făcut-o mai întâi? Ceilalți erau doar niște imitatori, dar ca să poată imita ceva, aveau nevoie de original. Nu, noi nu suntem pierduți, ci știm bine unde ne aflăm. Vedeți? Vedeți, noi stăm neclintiți pentru că ne bazăm pe Scriptură și pe descoperirea lui Dumnezeu.

Poate cineva spune: „Acolo este un bărbat care are vedenii și face una și alta, deși trăiește cu soția altui bărbat, crede în trei dumnezei și toate acestea.” Acest lucru nu trebuie să vă mire. Aici este ceva ce ei nu pot imita: Cuvântul. Nu! Ei pot face multe lucruri: să vorbească în limbi, să se bucure, să danseze în Duhul și totuși să fie niște draci. Așa este. Pentru fiecare trebuie aplicată Unitatea de măsură,

Cuvântul, deoarece vom ajunge până acolo că se va întâmpla la fel ca în zilele lui Moise cu lane și lambre. Gândiți-vă că El a spus: „Cum s-au ridicat lane și lambre și s-au împotrivit lui Moise, la fel se va întâmpla în zilele din urmă când acești imitatori se vor ridica din nou. Vă întreb însă: A prorocit Moise mai întâi? („Amin”). Sigur că da, și noi îi avem.

Moise nu s-a lăsat clătinat atunci când imitatorii s-au ridicat și au imitat minunile făcute de el în Numele Domnului. El nu s-a oprit spunând: „Trebuie să mă opresc și să mă retrag de pe câmpul de luptă!”, ci a rămas acolo. Cum a putut face aceasta? Pentru că avea o descoperire. Aleluia! De ce? El cunoștea Cuvântul Domnului și știa că acel Cuvânt îi va prinde la final; știa că va veni timpul când Cuvântul se va manifesta și ei nu vor putea merge mai departe.

În toți anii aceștia am știut că va veni timpul. Așa este. Întotdeauna când Dumnezeu trimite ceva deosebit, o minune adevărată, există o schimbare în tot sistemul. Dacă Dumnezeu trimite ceva în biserică, iar vechiul sistem nu se schimbă, o trimite în zadar. Când vine un mesaj cu semne și minuni, există un Mesaj care îl urmează.

După ce Isus a mers vindecând bolnavii, a urmat Mesajul Lui: „Eu și Tatăl suntem Unul. Eu sunt Acela.” Vedeți? Ei nu au crezut aceasta. Ei credeau minunile Lui, dar El le-a zis: *„Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți lucrările acestea, pentru că ele mărturisesc cine sunt Eu.”* (Ioan 10.38). Oh. Glorie! Cine a fost primul? Moise. Apoi au urmat imitatorii. Acest adevăr mare va rămâne întotdeauna aceleași, dar ei nu pot accepta Mesajul! Ei nu pot primi Mesajul nefalsificat al Cuvântului lui Dumnezeu.

Indiferent cât de multe semne și minuni putea arăta Iuda, și-a arătat culorile înainte să primească Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii. Satan poate imita totul, până când ajunge la Cuvânt, dar el nu poate lua tot Cuvântul., așa cum s-a întâmplat la început cu Eva. Nu îl poate lua tot pentru că... toată lucrarea este Trupul lui Hristos. Priviți Cuvântul pentru timpul acesta! Ei nu pot primi Mesajul Cuvântului pentru timpul acesta, la fel ca lane și lambre care nu au primit Mesajul lui Moise. Ei

nu L-au putut primi. Faptele lor de imitare au fost descoperite pentru că nu erau în stare să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu legitimat dovedit prin profetul Lui uns. Vedeți?

Ei nu au putut să călătorească cu Israelul. De ce? Pentru că erau bebeluși denominaționali, egipteni, și nu puteau să urmeze Cuvântul. Dacă ar fi făcut aceasta, ar fi trebuit să părăsească Egiptul. Ei erau mulțumiți pe malurile Nilului, și cu toate că imitau Cuvântul și făceau ceea ce făcea Moise, nebunia lor a fost descoperită când a venit timpul să plece. Ce a urmat? Dumnezeu și-a revărsat urgia peste ei.

Așa este și acum. Ei pot face tot felul de imitații false și lucruri, dar prin aceasta va fi proslăvit și mai mult originalul. Fiecare copil credincios știe că acela este Adevărul și vede cu claritate faptele nebuniei lor, ale imitației. Dacă faptele voastre vor fi legitimate de Cuvântul adevărat și dovedite prin credință, atunci făgăduința se va descoperi conform Cuvântului original scris.

Isus a spus: *„Dacă nu fac faptele Tatălui Meu...”* Fiți atenți! *„Dacă nu fac faptele...”* Lăsați-mă s-o spun mai clar: *„Dacă nu fac faptele care sunt scrise mai dinainte că le voi face...”* În epoca Mea, când vin, ce trebuia să facă Mesia când vine. Dacă lucrurile pe care le fac... dacă Dumnezeu nu dovedește Cuvântul care a spus că se va întâmpla, dacă viața Mea nu face Cuvântul acela să trăiască exact cum a spus El că va face...” Fiți atenți! Isus a spus: *„Voi știți ce va face Mesia când va veni. Dacă Cuvântul scris, dacă nu se manifestă El Însuși prin Mine, înseamnă că nu sunt Eu Acela. Amin! Atunci este fals tot ce am spus despre timpul acesta; este fals tot ce a spus Ioan Botezătorul despre Mine. Dacă acestea nu sunt lucrările lui Mesia, atunci Eu nu sunt El.”* Biblia spune: *„Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica un profet ca mine...”* și trecuseră deja sute de ani de când se ridicase ultimul profet.

„Dacă lucrările făgăduite de Dumnezeu nu sunt manifestate în viața Mea, atunci nu sunt Eu Acela, dar dacă Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta este dovedit în Mine, atunci Eu sunt Acela, iar făgăduința a venit la voi.” Oh, vai, nu puteți vedea cât este de clar? Dacă făgăduința nu este...

„Dacă făgăduința pentru ziua aceasta este manifestată în slujba Mea”, a spus Isus, „atunci Eu sunt Acela. Priviți spre lucrările promise pentru ziua aceasta. Priviți la faptele care sunt promise. Dacă nu se împlinesc fiecare lucrare în Mine, să nu Mă credeți, căci dacă nu se întâmplă întocmai cum este scris în Biblie, v-am spus ceva greșit. Dacă nu Mă puteți crede, luați ce a spus Biblia că se va întâmpla în această zi. Dacă nu se întâmplă aceasta, nu este corect. Dacă aceste lucruri false și toate aceste alte lucruri care trebuie să se împlinescă, nu sunt aici, atunci Eu sunt greșit. Dar dacă este așa,” a spus Isus, „atunci Eu sunt Acela.” (Amin!) „Eu sunt Acela care a fost promis să vină.” (Oh, vai, aceleași lucrări care a fost promise, în ziua Lui, L-au dovedit că era acel Mesia. Nu credeți?)

Fraților, lucrarea pe care a făgăduit-o Isus Hristos în Luca 17.30 trebuie să se împlinescă înainte de venirea Sa. Lumea trebuie să ajungă în starea Sodomei, mesagerii vor merge afară și lucrurile vor fi făcute exact așa. Dacă nu se va întâmpla așa, să nu mă credeți, înseamnă că nu v-am spus Adevărul, dar dacă se întâmplă, atunci să credeți că este El: *„În ziua aceea, va fi descoperit Fiul omului.”* Amin. Fiul omului va fi descoperit într-un trup de carne, în voi oamenii, Biserica, exact cum a fost în zilele Sodomei, un grup chemat afară dintre toate acelea, care stă afară și crede făgăduința lui Dumnezeu. Glorie!

Lucrările pe care le face Duhul Sfânt astăzi, prin aceste viziuni care nu greșesc niciodată, promisiuni care nu greșesc niciodată, toate semnele apostolice promise în Biblie, în Maleahi 4, și, oh, Apocalipsa 10.7, toate acestea sunt împlinite și dovedite științific, și fiecare alt lucru. Dacă nu v-am spus Adevărul, nu s-ar întâmpla aceste lucruri, dar pentru că vi l-am spus, aceste lucrări mărturisesc despre Adevăr pentru că El este încă Același ieri, azi și în veci, și fiecare manifestare a Duhului Lui, prinde o Mireasă. Lăsați ca această credință, descoperire, să cadă în inima voastră, fiindcă „Acesta este ceasul.” Să ne rugăm:

Dumnezeule drag, Tu Te-ai manifestat în trup, în persoana lui Isus Hristos, care a înviat a treia zi din morți conform Scripturii și S-a înălțat la cer. Apoi i-ai trimis pe ucenici în toată lumea ca să facă și alți ucenici și ai spus: *„Acele semne îi vor urma pe cei ce cred.”*

Dumnezeule, Tu ai dat pentru Biserica Penticostală din aceste zile reaşezarea darurilor. Te rog îngăduie ca aceşti oameni, dintre care unii sunt prezenţi aici iar alţii vor asculta banda în toată lumea, să înţeleagă că Mesajul acesta este chemarea Miresei şi nu un mesaj penticostal. Mesajul penticostal a fost reaşezarea darurilor înapoi în Biserică, dar acesta este chemarea Miresei. Ajută-i să înţeleagă, Dumnezeule drag, că acesta este un Mesaj la fel ca cel de dinaintea arderii Sodomei. Eu Te cred pentru că vine prin harul Tău descoperit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi a fost dovedit şi manifestat în toată lumea. Doamne, eu ştiu că întotdeauna este o minoritate care crede, iar Tu ai spus: *„Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia.”* (Luca 12.32).

O, Dumnezeule, îngăduie ca oamenii să se depărteze de concepţia intelectuală şi să nu mai privească prin ce gândesc ei că este corect, ci să privească prin Scriptură. Cum am spus şi aseară, oamenii ar trebui să gândească ca regina din Babilon: *„Aici este un om cu numele Daniel, care era deja în împărăţia tatălui tău. El poate să tâlcuiască lucrurile necunoscute.”* În împărăţia lor era unul, ca părinţii de la Rusalii, care ştia să îndepărteze orice îndoială.

Doamne, lasă Duhul Tău să lucreze, fiindcă este lucrător în Împărăţia Ta de la Rusalii încoace, în timpul lui Luther, în timpul lui Wesley, în timpul lui Smith sau Alexander Campbell, până în timpul nostru. El este un descoperitor şi deosebeşte toate gândurile. În zilele lui Luther, a descoperit că „cel neprihănit va trăi prin credinţă.” El a distrus toate îndoielile din metodişti, descoperind că oamenii trebuie să fie sfinţi, iar în zilele mişcării penticostale ei vorbeau în limbi, iar Duhul S-a manifestat prin vindecarea divină şi așa mai departe, dizolvând îndoielile din inimile penticostalilor, dar, o, Dumnezeule, ei s-au organizat, au mers drept înapoi şi au luat părerile omeneşti. Acum însă, este timpul chemării Miresei, așa cum a făgăduit Scriptura. Acest lucru s-a citit înaintea lumii, seară de seară, iar noi vedem Adevărul în faţa ochilor noştri. Dumnezeule, fie ca aceasta să dizolve orice îndoială din inima oamenilor! Ajută-i să iasă şi să fugă repede la Soarele dreptăţii, să fie copti, să fie luaţi în grânar ca să poată fi arsă pleava. Adună-i chiar în seara aceasta, Doamne, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Vă mulţumesc pentru atenţie. Lăsaţi ca Dumnezeu să lucreze mai departe în

inimile voastre.

Acum ne vom ruga pentru bolnavi, de aceea îi rugăm să vină pe platformă. Am dat numere de rugăciune, pentru ca bolnavii să fie chemați în ordine. Vom lua cam douăzeci de minute pentru un rând de rugăciune. Nu știu câte numere au fost date, pentru că nu l-am întrebat pe Billy, ci doar i-am spus: „Să dai câteva numere de rugăciune.” A venit înapoi doar cu câteva minute în urmă, a luat-o pe mama lui și s-au dus sus. (Fratele Branham vorbește cu Billy despre numerele de rugăciune).

Bine, să luăm biletul de rugăciune cu numărul unu. Dacă poți, ridică mâna să te pot vedea, iar dacă nu, te vom ajuta. Cine are numărul unu? Doamna de aici are numărul unu? Vrei să vii aici, doamnă? Numărul doi? Ridicați mâna. Vino, doamnă. Numărul trei? Chiar aici. Unul, doi, trei, patru, cinci. Bine. Cinci șase, șapte, opt, nouă, zece. Aliniați-vă aici.

Dacă nu puteți veni, ridicați mâna și veți fi ajutați. Văd oameni neputincioși care nu au putut veni să primească un număr de rugăciune. Prieteni, așa cum am spus mai înainte, voi aveți nevoie doar de credință. Dacă vi s-a descoperit, atunci se va întâmpla, dar dacă nu ați primit descoperirea puteți veni într-o duzină de rânduri de rugăciune fiindcă nu vă va ajuta la nimic. Știți aceasta. Credeți? Vedeti? Eu pot să mă rog, să fac tot ce pot, să mă plec pe genunchi, să-mi pun mâinile peste voi, să vă ung cu ulei, sau să fac orice vreți, dar veți fi vindecați numai când Dumnezeu vă descoperă, prin har, că s-a întâmplat deja. Atunci El o face indiferent dacă sunteți în rând sau nu.

Bine... Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece. Bine, șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Dacă cineva are număr de rugăciune dar nu poate veni în față, să ridice mâna. Bine. Credeți numai!

Astăzi vin în față mai mulți decât am chemat, dar este în ordine. Stați liniștiți, fiindcă ne vom ruga pentru voi indiferent unde vă aflați. Așteptați până când

sunteți chemați, deoarece nu vrem să vină prea mulți în față pentru ca ascultătorii să poată vedea. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Acum aș vrea să ne rugăm peste aceste batiste.

Dumnezeule drag, avem aici aceste batiste destinate celor bolnavi și suferinzi. Chiar acum am vorbit despre credință, Doamne, și mă gândesc la Cuvântul biblic care spune: *„Luptați-vă pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.”* Mă gândesc apoi la faptul că oamenii luau batiste care fuseseră atinse de trupul sfinților, nu pentru că erau oameni speciali, ci pentru că erau oameni credincioși. Ei erau bărbați cu aceleași slăbiciuni ca noi, fiindcă este scris: *„Ilie a fost un om supus acelorași slăbiciuni ca noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat.”* (Iacov 5.17). O, Doamne, el s-a rugat pentru oameni ca să se pocăiască, deoarece Tu i-ai descoperit s-o facă, pentru ca Cuvântul Tău să se împlinească. Fără îndoială, Tu i-ai arătat profetului o vedenie, iar în seara aceasta, Doamne, eu mă rog pentru vindecarea acestor oameni.

Eu nu sunt Ilie, el a fost luat la cer, dar același Duh care era în el trăiește și astăzi. Astfel, ne rugăm, Dumnezeule drag, să ascuți rugăciunea poporului Tău. Legitimează-Te în timp ce ne rugăm peste aceste batiste, pentru ca bolnavii și suferinzii peste care vor fi puse, să se vindece.

Tată, noi știm că suntem o generație muribundă și că stăm față-n față cu veșnicia. Lumea a devenit bolnavă mintal. Au loc tot felul de crime, până acolo că și fetele mici sunt violate și tăiate în bucăți. Bărbații poartă părul lung ca femeile, iar femeile îl poartă scurt ca bărbații, ei sunt doar pervertiți. Rasa umană este pe moarte. Lumea moare. Orice lucru moare. Biserica moare.

O, Dumnezeule, adu-ne Viața. Adu-ne Viața de credință. Descoper-o acestor oameni, Doamne. Tot ce pot face eu este să-mi pun mâinile și să mă rog pentru ei, dar Tu ești Acela care îi poți vindeca. Da, numai Tu singur poți să-i vindeci, de aceea, Te rog s-o faci pentru fiecare în parte. Îngăduie aceasta în timp ce-mi pun mâinile peste ei și mă rog din toată inima. Vindecă-i în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dacă mă auziți bine, ridicați mâinile. Ceva mă mișcă întotdeauna când îi văd pe oamenii aceștia care stau pe târgi și în cărucioare și nu au primit numere de rugăciune. Dar aceasta nu înseamnă că numai cei ce au primit numere vor fi vindecați, ci chiar și oamenii din audiență pot fi vindecați. Numerele de rugăciune nu au nici o importanță aici, ci totul depinde de credința voastră în Dumnezeu.

Câți din voi știu că acesta este adevărul? Numai credința voastră în Dumnezeu vă poate ajuta. Câți știu că acesta este adevărul? Indiferent cât sunteți de religioși, de buni sau de răi, veți fi vindecați numai dacă, prin harul lui Dumnezeu, există credință în inimile voastre.

Câți dintre voi știu că Dumnezeu a făcut peste tot, mari miracole, semne și minuni? Voi stați aici în rând, pentru rugăciune, dar aceasta nu înseamnă că ați fost aleși de Dumnezeu să stați aici. Voi aveți doar un număr dar...

Cu o astfel de credință în Dumnezeu, și-a început slujba și iubitul nostru frate Gerholtzer, cu ani în urmă. El credea că Dumnezeu îi vindecă pe bolnavi prin credință, iar acest lucru nu s-a schimbat încă. Dar în zilele din urmă, Dumnezeu a mai adăugat daruri, așa cum a făgăduit. Dumnezeu n-a făcut-o pentru că ar fi fost dator, ci pentru că a promis, deoarece El trebuie să facă tot ce a promis ca să-Și țină Cuvântul.

El v-a promis și vouă același lucru iar dacă puteți crede, se va întâmpla. Dacă nu puteți crede, nu se va întâmpla nimic. Eu nu pot să vă fac să credeți, și nici voi nu vă puteți face, ci trebuie să v-o dea Dumnezeu. Credința este un dar de la Dumnezeu; nu credința voastră, ci credința lui Dumnezeu. Credința voastră intelectuală poate să creadă frumos, dar până când nu vine în inima voastră credința lui Dumnezeu, nu se întâmplă nimic. Credința voastră intelectuală poate să accepte. Continuați să credeți cu toată inima voastră până când v-o descoperă Dumnezeu. Vedeți? Credeți pur și simplu până v-o descoperă Dumnezeu. Dar până când v-o descoperă El...

Voi ziceți: „Ce spui, frate Branham?” Da, domnule! Dumnezeu l-a trimis pe profetul Său la Ezechia ca să-i spună: „*Așa vorbește Domnul: Tu nu te vei vindeca, ci vei muri.*” Este corect?

Atunci regele s-a întors cu fața la perete, a plâns cu amar, și a zis: „Doamne, Te rog ascultă-mă, fiindcă mai am nevoie de încă cincisprezece ani, iar Domnul i-a mai adăugat încă cincisprezece ani la viață.

Acest rege era un om politic puternic în vremea lui, dar acolo era și un profet al Domnului. Unul era un rege după voia lui Dumnezeu, iar celălalt era profetul lui Dumnezeu. Voi știți și înțelegeți că descoperirea a avut-o profetul.

Eu am predicat de pe poziția Scripturii despre textul: „*Cum era în zilele Sodomei, așa va fi și în zilele când se va descoperi Fiul omului.*” În zilele când va fi descoperită biserica? Nu! În zilele când este descoperit Fiul omului. Ce este descoperit? Făcut cunoscut! Este corect? Descoperit! În zilele în care va fi descoperit Fiul omului, va fi la fel ca în zilele Sodomei și Gomorei. Este adevărat?

Priviți ce s-a întâmplat atunci. Ei au avut doi mesageri principali care s-au dus în Sodoma și Gomora, pentru că acolo mai era un grup de credincioși căldicei. Corect? Acești doi mesageri principali au predicat jos în Sodoma și Gomora și l-au scos afară pe Lot. Dar Unul a rămas cu grupul lui Avraam.

Priviți! Niciodată, în toată Istoria Bisericii nu am avut până acum un trimis mondial pentru Biserică, al cărui nume să se termine cu „**h-a-m**”. G-r-a-h-a-m are șase litere, însă Abraham are șapte. Biserica universală, organizată de oameni, este însemnată prin numărul șase (numărul lumii). S-au ridicat bărbați ca Knox, Calvin, Sankey, Finney și Moody, dar niciodată cineva al cărui nume să se termine cu „h-a-m”. Este adevărat? Acum însă îl au; au un trimis de la Dumnezeu care îi cheamă cu toată puterea afară: „*leșiți afară! Pocăiți-vă sau pieriți!*”

Gândiți-vă că cei aleși mai dinainte stăteau sub legământ (Avraam și gruparea lui) și aveau și ei un mesager. Fiți atenți ce a făcut El: le-a dat un semn că timpul când urma să cadă focul era aproape. Și acum este aproape timpul când va cădea focul atomic, mânia lui Dumnezeu.

Mesagerul acela a făcut ceva: stătea cu spatele la cort și a întărit promisiunea, descoperind că Sara se îndoia de spusele Lui. Da, El i-a descoperit gândurile și a vestit ce se va întâmpla, este adevărat? A spus El că Fiul omului Însuși se va descoperi la fel? Credeți că acesta este Adevărul?

Mesagerul acela este prezent aici în unirea invizibilă a Bisericii, Mireasa cu Hristos care este Același ieri, azi și în veci. El vorbește numai prin profeții Lui, deoarece Biblia spune: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi profeți.” (Amos 3.7). El a lucrat așa întotdeauna și nu-Și va schimba niciodată planul. Și încă ceva: profetul adevărat poate vorbi numai ceea ce îi poruncește Dumnezeu. Este adevărat? Desigur.

Credeți că El poate să-mi spună ce are femeia care stă în fața mea, înainte ca să mă întorc spre ea? Credeți? Suferă de cancer („Așa este”) la sân, dar acum se gândește la băiatul ei care este foarte nervos și are deficiențe mintale. („Așa este”). Crezi că numai credința ta ancorată în El te poate ajuta să primești ceea ce ceri? Atunci du-te, căci Domnul Isus te va vindeca. Vedeți? Vedeți? Credeți? Din toată inima?

Credeți că fără s-o privesc pe femeia aceasta, Domnul Isus poate să-mi spună care este necazul ei? Câți credeți aceasta? Voi știți că nu am văzut-o niciodată. Eu am văzut numai o cămașă, și nu pot să spun dacă era femeie sau bărbat. Aș vrea ca ea să creadă. Crezi, doamnă? Dacă crezi, ridică mâna. Dacă crezi din toată inima, poți avea bebelușul pe care-l ceri de la Dumnezeu. Vedeți? Vedeți? Crezi? Ai credință în Dumnezeu? Vedenia nu vindecă, ci doar descoperă necazul; faptele dovedesc credința în prezența lui Dumnezeu, Cuvântul Lui manifestat.

Și femeia aceasta cere un lucru mare. Ea nu dorește un copil, ca cealaltă, ci vrea botezul cu Duhul Sfânt. Dacă te lași de fumat, Dumnezeu Ți-L va da. Du-te și crede. Crezi? Credeți cu toții? Aveți credință în Dumnezeu.

Aici stă un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Eu nu-l cunosc, dar el are o suferință în piept. Nu demult, a căzut și din cauza aceasta simte o durere puternică. El nu este de aici, ci vine din Arkansas și este predicator. Du-te acasă și predică Evanghelia. Vedeți? Vedeți? Vedeți, eu nu l-am văzut niciodată în față.

Acolo stă o femeie pe care nu o cunosc; nu am văzut-o niciodată, dar Dumnezeu o cunoaște.

Dacă El îmi va descoperi care este necazul ei sau altceva în legătură cu ea, veți crede? Voi toți? Aceasta este doar o lucrare de identificare a credinței pe care a trebuit s-o predic în seara aceasta. Acestea sunt lucrările care dovedesc credința noastră, ceea ce înseamnă că voi trebuie să aveți doar credință și veți fi vindecați.

Nici pe femeia de aici nu o cunosc, dar știu că cineva o cunoaște, pentru că îl văd aici în fața mea. Ea suferă de dureri de cap. Este adevărat, doamnă? Crezi că Dumnezeu te va vindeca? Tu ești sora lui Pearry Green. Așa este. Nu am mai văzut-o niciodată până acum. Crezi? Nu știu unde este acum Pearry Green, dar l-am văzut cum stătea aici și mă privea. Crezi? Cât de mult crezi? Dacă ai putea crede, toate lucrurile ar fi posibile, dar dacă nu crezi nu se va întâmpla nimic.

Doamna cu păr cărunt de acolo... Cea care mă privește. Îl crezi pe Dumnezeu? Crezi că El poate să-mi descopere la ce te gândești acum? Tu ai o tumoare la sân. Crezi că Dumnezeu o poate lua de acolo? Da? Să ai credință și încredere. Pe cine a atins femeia? Ea a atins haina Lui, la fel ca femeia din Biblie. Voi știți că Biblia învață că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțurile infirmităților noastre. Este adevărat? Da, El este Marele Preot și stă aici ca să poată fi atins de oameni.

Acolo este o micuță femeie slabă, care și-a ridicat mâna. Nu am văzut-o niciodată, dar ea s-a atins de Ceva. Aceasta a fost. Ea se roagă lui Dumnezeu pentru că are o durere în piept și în stomac. Crede, căci Dumnezeu te-a vindecat. Trebuie să crezi, pentru că toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.

Mai în spate stă un bărbat care mă privește atent. El suferă de astm. Domnule, crezi că Dumnezeu te va vindeca? Dacă crezi, El o va face; poți primi ceea ce ceri.

Acolo stă o femeie cu părul cărunt care privește înapoi. Crezi din inimă? Bine, atunci durerea de fier te-a părăsit. Crede numai.

Ce crezi despre aceasta, tu, care stai pe targă? Crezi că Domnul te poate vindeca? Îl vei crede dacă îmi va spune care este necazul tău? Dacă crezi, cancerul te va părăsi și poți merge acasă. De ce nu te ridici să-ți iei targa și să mergi acasă? Ai credință? Veți crede cu toții? De ce nu o faceți chiar acum? A pus Dumnezeu credința aceea în inimile voastre? Dacă da, ridicați mâinile. Acum ne vom pune mâinile unii peste alții în tot rândul de rugăciune. Puneți-vă mâinile unii peste alții în timp ce Duhul Sfânt este prezent și lucrează. Bărbatul s-a ridicat și aleargă înapoi și încolo rugându-se pentru alții.

Haideți să ne ridicăm cu toții și să-L laudăm pe Dumnezeu, pentru că nu mai este nevoie să ne rugăm pentru fiecare în parte. Isus Hristos S-a făcut cunoscut ca fiind Același ieri, azi și în veci, așa că dacă credeți, ridicați-vă chiar acum indiferent care sunt durerile voastre.

Atotputernicule Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, trimite puterea Ta și vindecă chiar acum acest grup de oameni, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Glorie fie lui Dumnezeu! Dumnezeu să vă binecuvânteze.

- Amin -